ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 18ης Σεπτεμβρίου 2014 [*] [i]

«Εξωσυμβατική ευθύνη — Σύστημα εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου — Ευθύνη λόγω πταίσματος — Άρνηση της Επιτροπής να δημοσιοποιήσει πληροφοριακά στοιχεία και να απαγορεύσει κάθε συναλλαγή επί δικαιωμάτων εκπομπής που φέρονται να έχουν κλαπεί — Κατάφωρη παράβαση κανόνα δικαίου που απονέμει δικαιώματα σε ιδιώτες — Ευθύνη άνευ πταίσματος»

Στην υπόθεση T-317/12,

Holcim (Romania) SA, με έδρα το Βουκουρέστι (Ρουμανία), εκπροσωπούμενη από τον L. Arnauts, δικηγόρο,

ενάγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους K. Mifsud-Bonnici και E. White,

εναγόμενης,

με αντικείμενο, αφενός, αίτημα αποζημιώσεως λόγω ευθύνης εκ πταίσματος, προς αποκατάσταση της ζημίας που διατείνεται ότι υπέστη η ενάγουσα εξαιτίας της αρνήσεως της Επιτροπής να της γνωστοποιήσει πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με δικαιώματα εκπομπής αερίων θερμοκηπίου, τα οποία φέρονται να έχουν κλαπεί, και να απαγορεύσει κάθε συναλλαγή επί των δικαιωμάτων αυτών και, αφετέρου, αίτημα αποζημιώσεως λόγω ευθύνης άνευ πταίσματος,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους Δ. Γρατσία (εισηγητή), πρόεδρο, M. Kancheva και C. Wetter, δικαστές,

γραμματέας: Σ. Σπυροπούλου, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 27ης Φεβρουαρίου 2014,

εκδίδει την ακόλουθη

[*] Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

I – Οι δεσμεύσεις που απορρέουν από το Πρωτόκολλο του Κυότο

1 Η σύμβαση-πλαίσιο των Ηνωμένων Εθνών για τις κλιματικές μεταβολές υπογράφηκε εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας στις 13 Ιουνίου 1992. Εγκρίθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 94/69/ΕΚ του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1993, σχετικά με τη σύναψη της συμβάσεως-πλαισίου των Ηνωμένων Εθνών για τις κλιματικές μεταβολές (ΕΕ L 33, σ. 11) και τέθηκε σε ισχύ, ως προς την Κοινότητα, στις 21 Μαρτίου 1994.

2 Στις 29 Απριλίου 1998, υπογράφηκε εξ ονόματος της Κοινότητας το Πρωτόκολλο του Κυότο στη σύμβαση-πλαίσιο των Ηνωμένων Εθνών για τις κλιματικές μεταβολές (στο εξής: Πρωτόκολλο του Κυότο). Το εν λόγω Πρωτόκολλο εγκρίθηκε εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας με την απόφαση 2002/358/ΕΚ του Συμβουλίου, της 25ης Απριλίου 2002 (ΕΕ L 130, σ. 1).

3 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του Πρωτοκόλλου του Κυότο ορίζει ότι, κατά το διάστημα 2008-2012, καθένα από τα κράτη και τους διεθνείς οργανισμούς που αναφέρονται στο παράρτημα I της συμβάσεως-πλαισίου των Ηνωμένων Εθνών για τις κλιματικές μεταβολές μεριμνούν ώστε οι ανθρωπογενείς εκπομπές ορισμένων αερίων του θερμοκηπίου να μην υπερβαίνουν μια ορισμένη ποσότητα, η οποία ονομάζεται «καταλογιζόμενη ποσότητα». Στους προαναφερθέντες διεθνείς οργανισμούς περιλαμβάνεται η Κοινότητα, την οποία έχει έκτοτε διαδεχθεί η Ευρωπαϊκή Ένωση δυνάμει του άρθρου 1, τρίτο εδάφιο, ΣΕΕ, όπως έχει τροποποιηθεί από τη Συνθήκη της Λισσαβώνας.

4 Η διαλαμβανόμενη στο άρθρο 3, παράγραφος 1, του Πρωτοκόλλου του Κυότο καταλογιζόμενη ποσότητα εκφράζεται σε τόνους ισοδυνάμου διοξειδίου του άνθρακα, ο δε ένας τόνος αντιστοιχεί σε μία «μονάδα καταλογισθείσας ποσότητας» (στο εξής: AAU). Κατά το διάστημα 2008-2012, συμπληρωματικά προς τα μέτρα που λαμβάνονται προς εκπλήρωση των αριθμητικών δεσμεύσεων περιορισμού και μειώσεως των εκπομπών, κάθε κράτος και διεθνής οργανισμός που περιλαμβάνεται στο παράρτημα I του Πρωτοκόλλου του Κυότο μπορούσε να μεταβάλει την καταλογισθείσα ποσότητα, ώστε να μην είναι χαμηλότερη από τις πραγματικές εκπομπές του. Προς τούτο προβλέπονται διάφορες δυνατότητες. Πρώτον, η δυνατότητα αποκτήσεως επιπλέον AAU από τρίτα κράτη, σύμφωνα με το άρθρο 17 του Πρωτοκόλλου του Κυότο. Δεύτερον, η δυνατότητα δημιουργίας μονάδων διαφορετικού τύπου, αφενός «λόγω ανθρωπίνων δραστηριοτήτων ή αναλόγων δασικών δραστηριοτήτων, περιορισμένων στη δάσωση, την αναδάσωση και την αποδάσωση» (οι διαλαμβανόμενες στο άρθρο 3, παράγραφος 3, του Πρωτοκόλλου του Κυότο «μονάδες απορρόφησης» ή RMU) και, αφετέρου, από έργα που έχουν εκτελεστεί από άλλα κράτη μέλη και αποσκοπούν στη μείωση των ανθρωπογενών εκπομπών. Η δεύτερη κατηγορία μονάδων περιλαμβάνει δύο υποκατηγορίες, δηλαδή, αφενός, τις «μονάδες μειώσεως των εκπομπών» (στο εξής: ERU, των οποίων γίνεται μνεία στο άρθρο 6 του Πρωτοκόλλου του Κυότο) και, αφετέρου, τις «μονάδες πιστοποιημένων μειώσεων εκπομπών» (στο εξής: CER, των οποίων γίνεται μνεία στο άρθρο 12 του Πρωτοκόλλου του Κυότο). Κάθε μία από τις AAU, ERU, CER και RMU (στο εξής, από κοινού: μονάδες Κυότο) αντιστοιχούν σε έναν τόνο ισοδυνάμου διοξειδίου του άνθρακα.

5 Στις 30 Νοεμβρίου 2005, η διάσκεψη των συμβαλλομένων μερών της συμβάσεως-πλαισίου των Ηνωμένων Εθνών για τις κλιματικές μεταβολές, ενεργώντας ως σύνοδος των συμβαλλομένων μερών του Πρωτοκόλλου του Κυότο, εξέδωσε την απόφαση 13/CMP.1. Στο παράρτημα της αποφάσεως αυτής, ορίζονται οι «πρακτικές διαδικασίες υπολογισμού των καταλογιζομένων ποσοτήτων».

II – Η νομοθεσία που τέθηκε σε ισχύ στην Ένωση, προς εφαρμογή του Πρωτοκόλλου του Κυότο

6 Στις 13 Οκτωβρίου 2003 εκδόθηκε η οδηγία 2003/87/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Οκτωβρίου 2003, σχετικά με τη θέσπιση συστήματος εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου εντός της Κοινότητας και την τροποποίηση της οδηγίας 96/61/ΕΚ του Συμβουλίου (ΕΕ L 275, σ. 32). Σκοπός της οδηγίας αυτής, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 5 αυτής, ήταν «να συμβάλει […] στην αποτελεσματικότερη εκπλήρωση των δεσμεύσεων [που απορρέουν από το Πρωτόκολλο του Κυότο] κατά το δυνατόν». Το άρθρο 19, παράγραφος 3, της οδηγίας αυτής ορίζει ότι «[για] την εφαρμογή της παρούσας οδηγίας, η Επιτροπή εκδίδει […] κανονισμό σχετικά με ένα τυποποιημένο και ασφαλές σύστημα μητρώων υπό τη μορφή τυποποιημένων ηλεκτρονικών βάσεων δεδομένων, οι οποίες περιέχουν κοινά στοιχεία για την παρακολούθηση των εκχωρήσεων, κατοχών, μεταβιβάσεων και ακυρώσεων δικαιωμάτων, ώστε να διασφαλίζεται η πρόσβαση του κοινού και η εμπιστευτικότητα, όπως ενδείκνυται, και να μην γίνονται μεταβιβάσεις ασυμβίβαστες προς τις δεσμεύσεις που απορρέουν του Πρωτοκόλλου του Κυότο».

7 Κατ' εφαρμογήν της διατάξεως αυτής, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων εξέδωσε στις 21 Δεκεμβρίου 2004, τον κανονισμό (ΕΚ) 2216/2004, σχετικά με τυποποιημένο και ασφαλές σύστημα μητρώων δυνάμει της οδηγίας 2003/87/ΕΚ και της αποφάσεως 280/2004/ΕΚ (ΕΕ L 386, σ. 1).

A — Τα δικαιώματα εκπομπής αερίων θερμοκηπίου που έχουν συσταθεί από τη νομοθεσία της Ένωσης

8 Η οδηγία 2003/87 εισήγαγε την έννοια του «δικαιώματος εκπομπής αερίων θερμοκηπίου» (στο εξής: δικαίωμα ή δικαίωμα εκπομπής). Κατά το άρθρο 3, στοιχείο α', δικαίωμα εκπομπής είναι το «δικαίωμα εκπομπών ενός τόνου ισοδύναμου διοξειδίου του άνθρακα κατά τη διάρκεια καθορισμένης περιόδου».

9 Τα δικαιώματα και οι μονάδες Κυότο, μολονότι είναι διαφορετικής φύσεως, εντούτοις σχετίζονται μεταξύ τους.

10 Συγκεκριμένα, αφενός, το άρθρο 45, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2216/2004 ορίζει ότι το δικαίωμα εκπομπής, το οποίο μπορεί να ανήκει σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, προκύπτει από τη «μετατροπή» μιας AAU διά της προσθήκης του όρου «δικαίωμα» στον αναγνωριστικό κωδικό μονάδας της AAU.

11 Αφετέρου, το άρθρο 11α της οδηγίας 2003/87, το οποίο προστέθηκε με την οδηγία 2004/101/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 27ης Οκτωβρίου 2004, για την τροποποίηση της οδηγίας 2003/87 (ΕΕ L 338, σ. 18), παρέχει σε ορισμένα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, με την επιφύλαξη διαφόρων διατάξεων, τη δυνατότητα να αποκτήσουν δικαιώματα εκπομπής «με αντάλλαγμα» ERU ή CER.

Β — Εκχώρηση και επιστροφή των δικαιωμάτων

12 Κατά το άρθρο 11, παράγραφοι 2 και 4, της οδηγίας 2003/87, εντός πενταετίας από την 1η Ιανουαρίου 2008, η αρμόδια αρχή του οικείου κράτους εκχωρεί κατ' έτος στον φορέα εκμεταλλεύσεως εγκαταστάσεως που εμπίπτει στους κλάδους που προβλέπονται στο παράρτημα Ι της οδηγίας αυτής ορισμένο αριθμό δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου. Η εκχώρηση των δικαιωμάτων πραγματοποιείται το αργότερο στις 28 Φεβρουαρίου εκάστου έτους (έτος Ν).

13 Όπως ορίζουν τα άρθρα 14 και 15 της οδηγίας 2003/87, κάθε ημερολογιακό έτος Ν οι εκπομπές εκάστης εγκαταστάσεως αποτελούν αντικείμενο ελέγχου και διακριβώσεως.

14 Κατά το άρθρο 12, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87, το αργότερο έως τις 30 Απριλίου του έτους Ν + 1, ο φορέας εκμεταλλεύσεως μιας εγκαταστάσεως υποχρεούται να επιστρέψει αριθμό δικαιωμάτων αντίστοιχο προς τις συνολικές εκπομπές του κατά το ημερολογιακό έτος Ν.

15 Όπως προκύπτει από την οδηγία 2003/87, τέσσερα είναι τα πιθανά ενδεχόμενα σε μια τέτοια περίπτωση. Πρώτον, εάν ο φορέας εκμετάλλευσης διαθέτει στις 30 Απριλίου του έτους Ν + 1 αριθμό δικαιωμάτων υψηλότερο από τις συνολικές εκπομπές της εκμεταλλεύσεως κατά το έτος Ν, μπορεί να διατηρήσει τα επιπλέον δικαιώματα ή να τα πωλήσει. Δεύτερον, εάν ο φορέας εκμετάλλευσης διαθέτει αριθμό δικαιωμάτων ίσο προς τις συνολικές εκπομπές της εκμεταλλεύσεως, δεν διαθέτει κανένα δικαίωμα εκπομπής ως προς την εκμετάλλευση αυτή, μετά την εκπλήρωση των υποχρεώσεών του επιστροφής. Τρίτον, εάν ο φορέας εκμετάλλευσης διαπιστώσει ότι οι εκπομπές της εκμεταλλεύσεώς του υπερβαίνουν τα δικαιώματα που διαθέτει για τη συγκεκριμένη εκμετάλλευση, μπορεί να αποκτήσει τέτοια δικαιώματα έως τις 30 Απριλίου του έτους Ν + 1, ώστε να καλύψει τις υποχρεώσεις του επιστροφής. Τέταρτον, κατά το άρθρο 16, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87, εάν στις 30 Απριλίου του έτους Ν + 1 ο φορέας εκμετάλλευσης δεν έχει επιστρέψει επαρκή αριθμό δικαιωμάτων ώστε να καλύψει τις εκπομπές του έτους Ν, καταβάλλει πρόστιμο για τις κατ' υπέρβαση εκπομπές. Το πρόστιμο ανέρχεται σε 100 ευρώ για κάθε τόνο εκπομπών ισοδυνάμου διοξειδίου του άνθρακα από την εν λόγω εγκατάσταση, για τον οποίο ο φορέας δεν έχει επιστρέψει δικαιώματα εκπομπής. Η καταβολή του προστίμου για τις κατ' υπέρβαση εκπομπές δεν απαλλάσσει ωστόσο τον φορέα εκμετάλλευσης από την υποχρέωση επιστροφής, στις 30 Απριλίου του έτους Ν + 2, αριθμού δικαιωμάτων ίσου προς τις καθ' υπέρβαση εκπομπές του έτους Ν. Επομένως, στην πράξη, ο φορέας εκμετάλλευσης υποχρεούται σε μια τέτοια περίπτωση να αποκτήσει επιπλέον δικαιώματα εκπομπής έως τις 30 Απριλίου του έτους Ν + 2.

16 Εν τέλει, οι δυνατότητες αυτές δημιουργούν τις προϋποθέσεις αναπτύξεως της αγοράς των δικαιωμάτων.

Γ — Τρόπος λειτουργίας του συστήματος εμπορίας δικαιωμάτων

17 Τρεις δέσμες διατάξεων χρήζουν ιδιαίτερης προσοχής.

18 Πρώτον, το άρθρο 19, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/87 ορίζει ότι τα κράτη μέλη τηρούν μητρώα «προς επακριβή καταγραφή της εκχώρησης, της κατοχής, της μεταβίβασης και της ακύρωσης δικαιωμάτων». Στην παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι τα μητρώα αυτά περιέχουν «χωριστούς λογαριασμούς, για την καταχώριση των δικαιωμάτων που κατέχονται από κάθε πρόσωπο προς το οποίο εκχωρούνται ή μεταβιβάζονται δικαιώματα». Με το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 2216/2004 διευκρινίζεται ότι, σε κάθε κράτος μέλος, τα μητρώα έχουν τη μορφή «τυποποιημένης» («standardised» στην αγγλική) ηλεκτρονικής βάσεως

δεδομένων. Στην παράγραφο 2 ορίζεται ακόμη ότι τα μητρώα περιλαμβάνουν «υλισμικό και λογισμικό» και είναι προσβάσιμα μέσω διαδικτύου. Τέλος, στην παράγραφο 3 του εν λόγω άρθρου αναφέρεται ότι τα μητρώα πρέπει ιδίως να εκτελούν ορθώς όλες τις διαδικασίες που αφορούν, αφενός, τις εξακριβωμένες εκπομπές και, αφετέρου, τους λογαριασμούς των φυσικών και νομικών προσώπων που κατέχουν δικαιώματα.

19 Δεύτερον, κατά το άρθρο 20, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/87, η Επιτροπή ορίζει κεντρικό διαχειριστή «για την τήρηση ανεξάρτητου συστήματος καταγραφής συναλλαγών για τις εκχωρήσεις, μεταβιβάσεις και ακυρώσεις δικαιωμάτων».

20 Στο άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 2216/2004 ορίζεται ακόμη ότι το «ανεξάρτητο σύστημα καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας» συγκροτείται από την Επιτροπή υπό μορφή «τυποποιημένης» ηλεκτρονικής βάσεως δεδομένων. Στην παράγραφο 2 του εν λόγω άρθρου ορίζεται ότι το σύστημα αυτό περιλαμβάνει «υλισμικό και λογισμικό» και είναι προσβάσιμο μέσω διαδικτύου. Τέλος, με την παράγραφο 5, ως έχει κατόπιν του κανονισμού (ΕΚ) 916/2007 της Επιτροπής, της 31ης Ιουλίου 2007, για τροποποίηση του κανονισμού 2216/2004 (ΕΕ L 200, σ. 5), διευκρινίζεται ότι ο κεντρικός διαχειριστής του συστήματος διεκπεραιώνει διεργασίες που αφορούν δικαιώματα εκπομπών, εξακριβωμένες εκπομπές ή τους λογαριασμούς μόνον όταν τούτο είναι αναγκαίο για την εκτέλεση των καθηκόντων του. Εν τέλει, από τον κανονισμό 2216/2004 συνάγεται ότι το ανεξάρτητο σύστημα καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας αποτελεί βάση δεδομένων η οποία, αφενός, ενσωματώνει τα στοιχεία που προέρχονται από τα εθνικά μητρώα και, αφετέρου, καθιστά δυνατή την ταυτοποίηση των συναλλαγών μεταξύ διαφορετικών μητρώων.

21 Τρίτον, με το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2216/2004 θεσπίζονται κανόνες εμπιστευτικότητας. Το εν λόγω άρθρο ορίζει:

«Οι πληροφορίες, όπως το περιεχόμενο των λογαριασμών και οι εκτελεσθείσες συναλλαγές, οι οποίες περιέχονται στα μητρώα και στο ανεξάρτητο σύστημα καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας, θεωρούνται εμπιστευτικές για κάθε σκοπό εκτός της εφαρμογής των απαιτήσεων του παρόντος κανονισμού, της οδηγίας 2003/87/ΕΚ και της εθνικής νομοθεσίας.»

III – Τα πραγματικά περιστατικά προ της ασκήσεως της αγωγής

22 Η ενάγουσα Holcim (Romania) SA ανήκει στον όμιλο Holcim και ειδικεύεται στην παραγωγή τσιμέντου, αμμοχάλικου, ασφάλτου και ετοίμου σκυροδέματος. Διαθέτει λογαριασμούς δικαιωμάτων εκπομπής στο μητρώο της Ρουμανίας.

23 Στις 16 Νοεμβρίου 2010, το περιεχόμενο των λογαριασμών αυτών περιήλθε παρανόμως σε γνώση μη εξουσιοδοτημένου προσώπου. Η ενάγουσα διατείνεται ότι το γεγονός αυτό είχε ως συνέπεια την παράνομη μεταφορά 1 000 000 δικαιωμάτων που της ανήκαν σε λογαριασμό στην Ιταλία και άλλων 600 000 δικαιωμάτων σε λογαριασμό στο Λιχτενστάιν. Έως την ημερομηνία ασκήσεως της αγωγής είχε καταστεί δυνατή η ανάκτηση των 600 000 δικαιωμάτων από το Λιχτενστάιν. Δεν συνέβη το ίδιο όσον αφορά τα υπόλοιπα ένα εκατομμύριο δικαιώματα. Κατά την ενάγουσα, η αξία του ενός εκατομμυρίου δικαιωμάτων που είχαν κλαπεί (χωρίς να έχουν ανακτηθεί έως την ημερομηνία ασκήσεως της αγωγής) ανερχόταν σε «15 εκατομμύρια ευρώ περίπου» κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών.

24 Με έγγραφο της 24ης Νοεμβρίου 2010, η ενάγουσα γνωστοποίησε επισήμως το γεγονός στην Επιτροπή με την παράκληση «να ζητήσει από τα εθνικά μητρώα[, αφενός,] να δεσμεύσουν» τα φερόμενα ως κλαπέντα δικαιώματα εκπομπής και, αφετέρου, να «δεσμεύσει τους λογαριασμούς» δια των οποίων είχαν διακινηθεί τα δικαιώματα αυτά.

25 Με έγγραφο της 25ης Νοεμβρίου 2010, η ενάγουσα υπέβαλε καταγγελία στη ρουμανική εισαγγελική αρχή.

26 Με έγγραφο της 2ας Δεκεμβρίου 2010, οι νομικοί σύμβουλοι της ενάγουσας υπέβαλαν στην Επιτροπή αίτημα «αναστολής και απαγορεύσεως της προσβάσεως στους λογαριασμούς» διά των οποίων είχαν διακινηθεί τα φερόμενα ως κλαπέντα δικαιώματα. Υπέβαλαν επίσης το αίτημα «να ζητηθεί από τα εθνικά μητρώα που δεν πληρούν τις συνήθεις απαιτήσεις ασφαλείας των τραπεζικών συστημάτων πληροφορικής να παύσουν κάθε μεταφορά [δικαιωμάτων εκπομπής], έως τη λήψη τέτοιων μέτρων ασφαλείας των συστημάτων πληροφορικής».

27 Με έγγραφο της 14ης Δεκεμβρίου 2010, ο επικεφαλής του αρμοδίου τμήματος της Επιτροπής απάντησε στο έγγραφο της 2ας Δεκεμβρίου 2010 ως εξής:

«[…]

Όσον αφορά το αίτημά σας για αναστολή της προσβάσεως στους επίμαχους λογαριασμούς και για δέσμευση των λογαριασμών αυτών, φρονούμε ότι η ανάκτηση των δικαιωμάτων, η μεταφορά των οποίων φέρεται να είναι αποτέλεσμα απάτης, αποτελεί ζήτημα της εθνικής νομοθεσίας, το οποίο εμπίπτει στην αρμοδιότητα των επιφορτισμένων με την επιβολή του νόμου εθνικών αρχών. Η Επιτροπή δεν έχει την εξουσία να δεσμεύσει τα δικαιώματα αυτά σε λογαριασμό που τηρείται σε μητρώο.

Όσον αφορά τις συναλλαγές επί των δικαιωμάτων, σας επισημαίνουμε ότι το στοιχείο αυτό παραμένει εμπιστευτικό επί πενταετία, κατά τις διατάξεις του άρθρου 10 και του παραρτήματος XVI του κανονισμού 2216/2004. Με την επιφύλαξη των διατάξεων αυτών, η Επιτροπή συνεργάζεται ενεργώς με τις αρμόδιες διωκτικές αρχές, προκειμένου να επιλυθεί [το ζήτημα της] προσβάσεως άνευ εξουσιοδοτήσεως στους [επίμαχους] λογαριασμούς.

Τέλος, όσον αφορά το αίτημά σας να απαγορευθεί κάθε μεταφορά δικαιωμάτων εντός των εθνικών μητρώων εφόσον δεν έχουν τεθεί σε εφαρμογή οι συνήθεις κανόνες ασφαλείας των τραπεζικών συστημάτων πληροφορικής, μια τέτοια ενέργεια θα ήταν δυσανάλογη και χωρίς νομικό έρεισμα […]».

28 Με έγγραφο της 22ας Δεκεμβρίου 2010, ο γενικός διευθυντής της γενικής διευθύνσεως (ΓΔ) «Δράση για το κλίμα» της Επιτροπής, απάντησε στο έγγραφο της 24ης Νοεμβρίου 2010 ως εξής:

«[…]

Η ανάκτηση των δικαιωμάτων, η μεταφορά των οποίων φέρεται ότι είναι αποτέλεσμα απάτης, αποτελεί ζήτημα της εθνικής νομοθεσίας, το οποίο εμπίπτει στην αρμοδιότητα των επιφορτισμένων με την επιβολή του νόμου εθνικών αρχών. Η Επιτροπή δεν έχει την εξουσία να δεσμεύσει τα εν λόγω δικαιώματα σε λογαριασμό τηρούμενο σε μητρώο, εφόσον αυτά εξακολουθούν να αποτελούν νόμιμα μέσα συμμορφώσεως.

Όσον αφορά τις συναλλαγές επί των δικαιωμάτων, σας επισημαίνουμε ότι το στοιχείο αυτό έχει εμπιστευτικό χαρακτήρα, κατά τις διατάξεις του άρθρου 10 και του παραρτήματος XVI του κανονισμού 2216/2004. Με την επιφύλαξη των διατάξεων αυτών, η Επιτροπή συνεργάζεται ενεργώς με τις αρμόδιες διωκτικές αρχές, προκειμένου να επιλυθεί [το ζήτημα της] προσβάσεως άνευ εξουσιοδοτήσεως στους [επίμαχους] λογαριασμούς.

[…]».

29 Δεν αμφισβητείται ότι ο εν λόγω γενικός διευθυντής της Επιτροπής ενεργούσε τότε υπό την ιδιότητα του κεντρικού διαχειριστή του ανεξάρτητου συστήματος καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας, κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/87, αρμοδιότητα που του είχε ανατεθεί εντός του 2010.

30 Στις 28 Δεκεμβρίου 2010, υποβλήθηκε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων κατά της Επιτροπής ενώπιον του tribunal de première instance de Bruxelles [πρωτοβάθμιο δικαστήριο Βρυξελλών] (Βέλγιο) από εταιρία άλλη από την ενάγουσα. Στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής υποβλήθηκε, μεταξύ άλλων, το αίτημα ο πρόεδρος του εν λόγω δικαστηρίου, δικάζων ως δικαστής ασφαλιστικών μέτρων, να υποχρεώσει την Επιτροπή, αφενός, να «γνωστοποιήσει την ταυτότητα του ή των δικαιούχων» των λογαριασμών στους οποίους εμφανίζονται τα φερόμενα ως κλαπέντα δικαιώματα και, αφετέρου, να «δεσμεύσει όλα τα εθνικά μητρώα στα οποία έχουν καταχωριστεί τέτοια δικαιώματα». Στις 21 Φεβρουαρίου 2011, η ενάγουσα υπέβαλε ενώπιον του tribunal de première instance de Bruxelles αίτηση παρεμβάσεως «ζητώντας να ληφθούν μέτρα όμοια με αυτά που είχε ζητήσει» η προαναφερθείσα άλλη εταιρία. Απέκτησε έτσι την ιδιότητα της «δεύτερης αιτούσας». Τούτο τουλάχιστον συνάγεται από τη διάταξη με την οποία περατώθηκε η ως άνω διαδικασία και για την οποία γίνεται λόγος στη σκέψη 39 κατωτέρω.

31 Με έγγραφο της 11ης Μαρτίου 2011, ο εισαγγελέας επικεφαλής της διευθύνσεως που είναι αρμόδια για τη διεξαγωγή ερευνών σχετικά με το οργανωμένο έγκλημα και την τρομοκρατία (Ρουμανία) γνωστοποίησε στην ενάγουσα την έναρξη «ποινικής έρευνας» σχετικά με τα περιστατικά που αναφέρει η ενάγουσα στην καταγγελία της (αναφέρεται στη σκέψη 25 ανωτέρω).

32 Με έγγραφο της 18ης Μαρτίου 2011, η εν λόγω αρχή διευκρίνισε στην ενάγουσα ότι στις 11 Ιανουαρίου 2011 είχε απευθύνει στις βελγικές δικαστικές αρχές αίτημα δικαστικής συνδρομής. Με το αίτημα αυτό ζητούνταν από τη γενική διεύθυνση της Επιτροπής που είναι αρμόδια για τη διαχείριση του ανεξάρτητου συστήματος καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας:

– να απαγορεύσει ρητώς στις αρμόδιες για την τήρηση των εθνικών μητρώων αρχές να καταχωρίζουν και να επιτρέπουν συναλλαγές επί των δικαιωμάτων εκπομπής που ανήκουν στην ενάγουσα,

– να προσκομίσει όλα τα δεδομένα που έχει στη διάθεσή της σχετικά με τη φερόμενη ως μη εξουσιοδοτημένη μεταφορά των δικαιωμάτων εκπομπής της ενάγουσας, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 16 Νοεμβρίου 2010,

– να περιγράψει όλες τις σχετικές με τα δικαιώματα αυτά συναλλαγές,

– να προσκομίσει τα αρχεία ημερολογίου («log files» στην αγγλική) που εμφαίνουν τις «διευθύνσεις IP», την ημερομηνία και την ώρα όλων των συναλλαγών που πραγματοποιήθηκαν μετά τις 16 Νοεμβρίου 2010 επί των δικαιωμάτων εκπομπής που ανήκουν στην ενάγουσα,

– να προσκομίσει τα αρχεία ημερολογίου που εμφαίνουν τις «διευθύνσεις IP», την ημερομηνία και την ώρα όλων των ενεργειών προσβάσεως, μετά τις 16 Νοεμβρίου 2010, σε λογαριασμούς στους οποίους καταχωρίστηκαν δικαιώματα εκπομπής ανήκοντα στην ενάγουσα,

– να προσκομίσει όλα τα πληροφοριακά στοιχεία που είχαν κοινοποιηθεί από άλλα εθνικά μητρώα σχετικά με παρόμοιες περιπτώσεις.

33 Με το έγγραφο αυτό της 18ης Μαρτίου 2011 διευκρινίζεται ακόμη ότι οι βελγικές δικαστικές αρχές δεν είχαν έως τότε απαντήσει στο προαναφερθέν αίτημα.

34 Από το υπόμνημα αντικρούσεως προκύπτει ότι στο μεταξύ, στις 4 Μαρτίου 2011, οι βελγικές δικαστικές αρχές διαβίβασαν το αίτημα δικαστικής συνδρομής στην Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολεμήσεως της Απάτης (OLAF).

35 Με έγγραφο της 4ης Απριλίου 2011, μια εταιρία που ανήκε στον ίδιο όμιλο με την ενάγουσα ανέφερε στην Επιτροπή ότι εκπρόσωπος της ενάγουσας είχε επαφές με εκπροσώπους της Επιτροπής στις 2 και στις 17 Μαρτίου 2011. Τόνισε ότι, κατά τις επαφές αυτές, επισημάνθηκε στους εκπροσώπους της Επιτροπής ότι η εισαγγελική αρχή της Ρουμανίας είχε απευθύνει στην Επιτροπή αίτημα δικαστικής συνδρομής. Περαιτέρω υποστήριξε ότι δεν έχει δοθεί ακόμη απάντηση στο αίτημα αυτό. Τέλος, προέβαλε ότι είχε ενημερωθεί προφορικώς ότι το αίτημα είχε γίνει δεκτό από την OLAF και ότι η εν λόγω υπηρεσία είχε ζητήσει από την Επιτροπή να απαντήσει το ταχύτερο δυνατόν.

36 Με έγγραφο της 7ης Απριλίου 2011, ο αρμόδιος τμηματάρχης της Επιτροπής γνωστοποίησε στην προαναφερθείσα εταιρία ότι στη ΓΔ «Δράση για το κλίμα» δεν είχε περιέλθει αίτημα των ρουμανικών δικαστικών αρχών. Γνωστοποίησε ακόμη στην ενάγουσα ότι τα δεδομένα σχετικά με τις συναλλαγές που είναι καταχωρισμένα στο ανεξάρτητο σύστημα καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας είναι εμπιστευτικά και ότι, «σύμφωνα με πάγια πρακτική», παραδίδονται στις αρμόδιες για την επιβολή του νόμου εθνικές αρχές μόνον κατόπιν πλήρως αιτιολογημένου αιτήματος.

37 Από το υπόμνημα αντικρούσεως, τα στοιχεία του οποίου τεκμηριώνονται από έγγραφα προσκομισθέντα από την Επιτροπή σε απάντηση γραπτής ερωτήσεως του Γενικού Δικαστηρίου, προκύπτει ότι την ίδια ημέρα, στις 7 Απριλίου 2011, η OLAF απάντησε στο αίτημα δικαστικής συνδρομής. Την ύπαρξη της απαντήσεως αυτής παραδέχεται άλλωστε και η ενάγουσα με την αγωγή της. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με τις διευκρινίσεις της Επιτροπής, η OLAF διαβίβασε στη βελγική εισαγγελική αρχή «CD-ROM και σκληρό δίσκο με 300 GB δεδομένων».

38 Με έγγραφο της 31ης Μαΐου 2011, ο δικηγόρος της ενάγουσας επισήμανε στην Επιτροπή ότι θεωρεί την Επιτροπή ενημερωμένη ως προς το γεγονός ότι η ενάγουσα είναι από τον Φεβρουάριο του 2011 διάδικος στη δίκη των ασφαλιστικών μέτρων για την οποία έγινε λόγος στη σκέψη 30 ανωτέρω. Ενέμεινε στο ότι αντικείμενο της δίκης αυτής είναι να υποχρεωθεί η Επιτροπή να δεσμεύσει όλα τα δικαιώματα που φέρεται να έχουν κλαπεί στις 16 Νοεμβρίου 2010 και να αποκαλύψει «πού έχουν καταχωριστεί τα εν λόγω δικαιώματα εντός των εθνικών μητρώων». Ο εν λόγω δικηγόρος διευκρίνισε ακόμη ότι, όπως πληροφορήθηκε από τον Τύπο, 279 210 από τα δικαιώματα που φέρεται να έχουν κλαπεί επεστράφησαν από διάφορες επιχειρήσεις εντός της Ένωσης στις 30 Απριλίου 2011 (προς εκπλήρωση της υποχρεώσεως επιστροφής που επιβάλλεται από το άρθρο 12, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87, όπως προα-

ναφέρθηκε στη σκέψη 14 ανωτέρω). Εν συνεχεία, ζήτησε από την Επιτροπή να μην εγκρίνει την επιστροφή τέτοιων δικαιωμάτων και, τουλάχιστον, να τα δεσμεύσει και να τα εκχωρήσει εκ νέου στον νόμιμο δικαιούχο.

39 Με διάταξη της 3ης Ιουνίου 2011, ο πρόεδρος του tribunal de première instance de Bruxelles έκρινε ότι το εν λόγω δικαστήριο είναι «αναρμόδιο» για την εκδίκαση της προαναφερθείσας στη σκέψη 30 ανωτέρω αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων.

40 Με έγγραφο της 18ης Ιουλίου 2011, η Επιτροπή απάντησε στο έγγραφο που της είχε απευθύνει στις 31 Μαΐου 2011 ο δικηγόρος της ενάγουσας: τόνισε ότι, όσον αφορά το αίτημα δεσμεύσεως των δικαιωμάτων που φέρονται να έχουν κλαπεί, δεν έχει μεταβάλλει την άποψή της. Θεωρεί, αφενός, ότι η «ανάκτηση των δικαιωμάτων των οποίων η μεταβίβαση φέρεται να είναι αποτέλεσμα απάτης αποτελεί ζήτημα της εθνικής νομοθεσίας, το οποίο εμπίπτει στην αρμοδιότητα των επιφορτισμένων με την επιβολή του νόμου εθνικών αρχών»· αφετέρου, «η Επιτροπή δεν έχει την εξουσία να δεσμεύσει τα εν λόγω δικαιώματα σε λογαριασμό του μητρώου, εφόσον αυτά εξακολουθούν να αποτελούν νόμιμα μέσα συμμορφώσεως».

41 Με έγγραφο της 13ης Δεκεμβρίου 2011 προς την Επιτροπή, η ενάγουσα υποστήριξε ότι «αποτελεί έμμεσο καθήκον» της Επιτροπής να αναζητήσει λύση για την αποκατάσταση της ζημίας που έχει υποστεί ανυπαίτια ένας χρήστης δικαιωμάτων εκπομπής. Δήλωσε, ακόμη, ότι προτίθεται να στραφεί δικαστικώς κατά της Επιτροπής και των ρουμανικών αρχών «προς αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη». Τέλος, προέβαλε ότι μια τέτοια διαδικασία δεν θα ήταν προς το συμφέρον των μετόχων της και ότι, για τον λόγο αυτό, είναι διατεθειμένη να προβεί σε εξωδικαστικό συμβιβασμό με την Επιτροπή («out-of-court settlement» στην αγγλική).

42 Με έγγραφο της 16ης Ιανουαρίου 2012, η Επιτροπή γνωστοποίησε στην ενάγουσα ότι δεν επιθυμεί τον εξωδικαστικό συμβιβασμό.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

43 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 11 Ιουλίου 2012, η ενάγουσα άσκησε την υπό κρίση αγωγή. Προέβαλε δύο δέσμες αιτημάτων.

44 Πρώτον, ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να εκδώσει «παρεμπίπτουσα απόφαση» και να:

– «να διαπιστώσει ότι, όσον αφορά τη ζημία που έχει υποστεί η ενάγουσα λόγω της κλοπής ενός εκατομμυρίου δικαιωμάτων, η Ένωση […] υπέχει ευθύνη εξαιτίας της συμπεριφοράς της Επιτροπής βάσει των άρθρων 256, 268 και 340 ΣΛΕΕ,

– να υποχρεώσει την Ένωση […] να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό του ενός ευρώ ως προσωρινή αποζημίωση,

– να διατάξει τους διαδίκους να προσδιορίσουν από κοινού το ύψος της ζημίας και/ή να διατάξει την ενάγουσα να αποδείξει το τελικό ύψος της ζημίας της εντός τριών μηνών από την έκδοση της παρεμπίπτουσας αποφάσεως,

– να κηρύξει την απόφαση εκτελεστή.»

45 Δεύτερον, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– «να υποχρεώσει την Ένωση […] να της καταβάλει την αγοραία αξία των κλαπέντων δικαιωμάτων τα οποία δεν θα έχουν ανακτηθεί έως την ημερομηνία εκδόσεως της περατώνουσας τη δίκη αποφάσεως, στην τιμή αγοράς που ίσχυε κατά τον χρόνο της κλοπής, πλέον τόκους με ετήσιο επιτόκιο 8 % υπολογιζόμενους από τις 16 Νοεμβρίου 2010,

– να καταδικάσει την Ένωση […] στα δικαστικά έξοδα, και

– να κηρύξει την απόφαση εκτελεστή.»

46 Στις 19 Οκτωβρίου 2012, η Επιτροπή υπέβαλε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου υπόμνημα αντικρούσεως. Ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αγωγή,

– να καταδικάσει την ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

47 Στις 23 Οκτωβρίου 2012, κατέστη δυνατή η ανάκτηση από την ενάγουσα 94 761 δικαιωμάτων, τα οποία είχαν προηγουμένως «δεσμευθεί» από το μητρώο της Ιταλίας και κατασχεθεί από την εισαγγελική αρχή της Ιταλίας. Συνεπώς, μετά την ημερομηνία αυτή, ο αριθμός των δικαιωμάτων προς ανάκτηση ανερχόταν σε 905 239, αντί σε ένα εκατομμύριο, σύμφωνα με το αρχικό αίτημα της ενάγουσας (βλ. σκέψη 44 ανωτέρω).

48 Στις 11 Φεβρουαρίου 2013, η ενάγουσα κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου υπόμνημα απαντήσεως. Τροποποίησε ένα από τα αιτήματά της. Αντί του αιτήματος να διατάξει το Γενικό Δικαστήριο τους διαδίκους «να προσδιορίσουν από κοινού το ύψος της ζημίας και/ή να διατάξει την ενάγουσα να αποδείξει το τελικό ύψος της ζημίας της εντός τριών μηνών από την έκδοση της παρεμπίπτουσας αποφάσεως», ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο «να διατάξει τους διαδίκους να προσδιορίσουν από κοινού το ύψος της ζημίας και/ή να διατάξει την ενάγουσα να αποδείξει το τελικό ύψος της ζημίας της εντός τριών μηνών από την ολοκλήρωση της ποινικής διαδικασίας που διεξάγεται στη Ρουμανία». Κατά τα λοιπά, επανέλαβε τα αιτήματα που είχε διατυπώσει με την αγωγή της.

49 Στις 29 Μαΐου 2013, η Επιτροπή κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου υπόμνημα ανταπαντήσεως.

50 Κατόπιν μεταβολής της συνθέσεως των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου, ο αρχικώς ορισθείς εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο όγδοο τμήμα, στο οποίο συνακολούθως ανατέθηκε η υπό κρίση υπόθεση.

51 Κατόπιν εισηγήσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν σε γραπτές ερωτήσεις και να προσκομίσουν ορισμένα έγγραφα.

52 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 Φεβρουαρίου 2014, η Επιτροπή ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση αυτή. Το ίδιο έπραξε η ενάγουσα στις 6 Φεβρουαρίου 2014.

53 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, η ενάγουσα και η Επιτροπή ανέπτυξαν προφορικώς τις παρατηρήσεις, με τις αγορεύσεις τους και τις απαντήσεις τους στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου.

Επί των προκαταρκτικών ζητημάτων πριν την επί της ουσίας εξέταση της υποθέσεως

54 Πριν την εξέταση της αγωγής επί της ουσίας, το Γενικό Δικαστήριο θα εξετάσει αυτεπαγγέλτως το παραδεκτό βάσει, αφενός, των επιταγών του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας και, εν συνεχεία, θα εξετάσει τις δικονομικές συνέπειες της ασκήσεως, ενώπιον των ρουμανικών δικαστηρίων, αγωγής η οποία έχει ως αίτημα την αποκατάσταση της ίδιας ζημίας με αυτή που προβάλλεται στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, αλλά στρέφεται κατά των ρουμανικών αρχών.

I – Επί της τηρήσεως του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας

55 Κατά πάγια νομολογία, δυνάμει του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε συνδυασμό με το άρθρο 53, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο πρέπει να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των προβαλλόμενων ισχυρισμών. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να εμφαίνονται κατά τρόπο αρκούντως σαφή και συγκεκριμένο ώστε να μπορεί ο εναγόμενος να προετοιμάσει την άμυνά του και το Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί της αγωγής, ενδεχομένως χωρίς άλλα στοιχεία προς στήριξή της. Προς κατοχύρωση της ασφάλειας δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, για να είναι παραδεκτή μια αγωγή, πρέπει τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων αυτή στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικώς, πλην όμως κατά τρόπο συνεπή και κατανοητό, από το ίδιο το κείμενο του δικογράφου. Ειδικότερα, για να πληρούνται οι προϋποθέσεις αυτές, το δικόγραφο με το οποίο ζητείται η αποκατάσταση ζημίας προκληθείσας από όργανο της Ένωσης πρέπει να περιλαμβάνει τα στοιχεία που καθιστούν δυνατή την εξατομίκευση της συμπεριφοράς που ο ενάγων προσάπτει στο όργανο αυτό και τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της συμπεριφοράς και της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη, καθώς και να προσδιορίζει τη φύση και την έκταση της ζημίας αυτής (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαρτίου 2010, T-16/04, Arcelor κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2010, σ. II-211, σκέψη 132 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

56 Ωστόσο, δεν είναι αναγκαία η διευκρίνιση στο δικόγραφο της αγωγής, ως προϋπόθεση του παραδεκτού, της ακριβούς εκτάσεως της ζημίας, ούτε βέβαια η μνεία του ζητούμενου ποσού της αποζημιώσεως, καθόσον τούτο, εν πάση περιπτώσει, είναι δυνατό μέχρι το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως, υπό την προϋπόθεση ότι ο προσφεύγων διάδικος επικαλείται περιστάσεις που δικαιολογούν την καθυστέρηση και εκθέτει τα στοιχεία που παρέχουν τη δυνατότητα εκτιμήσεως της φύσεως και της εκτάσεως της ζημίας, οπότε ο εναγόμενος διάδικος είναι σε θέση να αμυνθεί (βλ. απόφαση Arcelor κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, σκέψη 55 ανωτέρω, σκέψη 135 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

57 Υπό το πρίσμα των επισημάνσεων αυτών πρέπει να διαπιστωθεί εάν το δικόγραφο της αγωγής πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας.

Α — Η συμπεριφορά που προσάπτεται στην Ένωση

58 Με τα επιχειρήματα που αναπτύσσονται στην αγωγή επιχειρείται να αποδειχθεί ότι η Επιτροπή έπρεπε να αποκαλύψει στην ενάγουσα την ταυτότητα των νυν κατόχων των κλαπέντων δικαιωμάτων και, επιπλέον, να απαγορεύσει κάθε συναλλαγή επί των δικαιωμάτων αυτών, προκειμένου να διευκολύνει την ανάκτησή τους από την ενάγουσα. Συγκεκριμένα, στο σημείο 64 της αγωγής, η ενάγουσα υποστηρίζει ότι η άρνηση της Επιτροπής «να γνωστοποιήσει τον τόπο καταχωρίσεως των κλαπέντων δικαιωμάτων και να τα δεσμεύσει» στοιχειοθετεί ευθύνη της Ένωσης. Ανάλογη θέση διατυπώνεται με το σημείο 68 της αγωγής. Τέλος, σαφέστερες διευκρινίσεις παρέχονται στο σημείο 134 της αγωγής. Εκεί αναφέρεται ότι η συμπεριφορά που προσάπτεται στην Ένωση «δεν είναι η κλοπή αυτή καθαυτή», αλλά «η παράνομη άρνηση και παράλειψη της Επιτροπής […] να δεσμεύσει εγκαίρως τα κλαπέντα δικαιώματα και να γνωστοποιήσει τον τόπο καταχωρίσεώς τους».

59 Είναι γεγονός ότι, στο σημείο 65 της αγωγής, η ενάγουσα προβάλλει ότι «τα περιστατικά που στοιχειοθετούν την ευθύνη της Ένωσης» συνέβησαν στις 16 Νοεμβρίου 2010, δηλαδή κατά την ημερομηνία της μη εξουσιοδοτημένης μεταφοράς των δικαιωμάτων. Ωστόσο, δεδομένου ότι η ενάγουσα ουδέποτε καταλόγισε ευθέως στην Επιτροπή ευθύνη για τη μεταφορά αυτή, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι πράξεις που η ενάγουσα προσάπτει στην Επιτροπή προσδιορίζονται με σαφήνεια στην αγωγή. Οι πράξεις αυτές είναι δύο. Πρόκειται, αφενός, για την άρνηση της Επιτροπής «να γνωστοποιήσει τον τόπο καταχωρίσεως των κλαπέντων δικαιωμάτων» και, αφετέρου, για την άρνηση του ίδιου θεσμικού οργάνου να «δεσμεύσει τα δικαιώματα αυτά».

Β — Η προβαλλόμενη ζημία

60 Με τα αιτήματά της, η ενάγουσα ζητεί να της καταβληθεί αποζημίωση που αντιστοιχεί στην «αξία των κλαπέντων δικαιωμάτων τα οποία δεν θα έχουν ανακτηθεί έως την ημερομηνία εκδόσεως της περατώνουσας τη δίκη αποφάσεως, στην τιμή αγοράς που ίσχυε κατά τον χρόνο της κλοπής, πλέον τόκους με ετήσιο επιτόκιο 8 % υπολογιζόμενους από τις 16 Νοεμβρίου 2010».

61 Επομένως, προσδιόρισε κατά τρόπο αρκούντως συγκεκριμένο τον χαρακτήρα της ζημίας που προβάλλει: πρόκειται για αποκλειστικώς περιουσιακή ζημία, η οποία συνίσταται κυρίως στην αγοραία αξία που είχαν στις 16 Νοεμβρίου 2010 το ένα εκατομμύριο δικαιώματα που φέρονται να έχουν κλαπεί και δεν είχαν ανακτηθεί κατά την ημερομηνία ασκήσεως της αγωγής.

62 Εξάλλου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η αγωγή περιέχει επαρκή στοιχεία για τον ακριβή προσδιορισμό της εκτάσεως της προβαλλόμενης ζημίας.

63 Συγκεκριμένα, το αιτητικό της αγωγής, όπου προβάλλεται το αίτημα αποζημιώσεως, πρέπει να συνδυαστεί με το σημείο 119 αυτής, όπου αναφέρεται ότι «οι ζημίες» της ενάγουσας ανέρχονται σε «15 εκατομμύρια ευρώ περίπου».

64 Εξάλλου, ο αριθμός αυτός, ο οποίος δίδεται κατά προσέγγιση, πρέπει να συνδυαστεί με το σημείο 7 της αγωγής, όπου διευκρινίζεται ότι «η μέση αγοραία τιμή [εκάστου κλαπέντος και μη ανακτηθέντος δικαιώματος κυμαινόταν κατά τον χρόνο της κλοπής] μεταξύ 10 και 20 ευρώ». Επομένως, η ενάγουσα ζητεί αποζημίωση η οποία ανέρχεται το πολύ σε 20 εκατομμύρια ευρώ χωρίς τους τόκους.

65 Εν κατακλείδι, στην αγωγή προσδιορίζονται τόσο ο χαρακτήρας όσο και το εύρος της προβαλλόμενης ζημίας.

Γ — Η αιτιώδης συνάφεια

66 Τέλος, στην αγωγή εκτίθεται με ορισμένο βαθμό σαφήνειας ότι η ζημία οφείλεται «στην παράνομη άρνηση και παράλειψη της Επιτροπής […] να δεσμεύσει εγκαίρως τα κλαπέντα δικαιώματα και να γνωστοποιήσει τον τόπο καταχωρίσεώς τους». Η ενάγουσα υποστηρίζει, πάντως, ότι, λόγω της αρνήσεως αυτής, δεν είχε τη δυνατότητα να ταυτοποιήσει τους πραγματικούς κατόχους των δικαιωμάτων αυτών, ώστε εν συνεχεία να προβεί σε ενέργειες, ενδεχομένως δικαστικές, προς ανάκτησή τους.

67 Οι ενδείξεις αυτές όσον αφορά την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ προσαπτόμενης συμπεριφοράς και προβαλλόμενης ζημίας αρκούν για να γίνει δεκτό ότι η αγωγή πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας.

ΙΙ – Επί των συνεπειών της ασκήσεως, ενώπιον των ρουμανικών δικαστηρίων, αγωγής η οποία έχει ως αίτημα την αποκατάσταση της ίδιας ζημίας με αυτή που προβάλλεται στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, αλλά στρέφεται κατά των ρουμανικών αρχών

68 Στο σημείο 17 του υπομνήματος απαντήσεως, η ενάγουσα αναφέρει ότι «άσκησε αστική αγωγή» ενώπιον ρουμανικού δικαστηρίου κατά της διοικητικής αρχής που είναι επιφορτισμένη με την τήρηση του μητρώου της Ρουμανίας. Αναφέρει ακόμη ότι «η αγωγή αυτή είναι διαφορετικής φύσεως [από την κρινόμενη εν προκειμένω] και δεν έχει το ίδιο αντικείμενο, διότι βασίζεται σε σύμβαση συναφθείσα μεταξύ της ενάγουσας και των ρουμανικών αρχών».

69 Ωστόσο, από το σημείο 49 του εισαγωγικού της δίκης δικογράφου που υποβλήθηκε στο ρουμανικό δικαστήριο και καταχωρίστηκε σε αυτό στις 10 Νοεμβρίου 2011 προκύπτει ότι η ζημία για την οποία ζητείται αποζημίωση από τις ρουμανικές αρχές αντιστοιχεί στην αγοραία αξία που είχαν στις 16 Νοεμβρίου 2010 το ένα εκατομμύριο δικαιώματα που φέρονται να έχουν κλαπεί χωρίς να έχουν ανακτηθεί κατά την ημερομηνία ασκήσεως της αγωγής (βλ. σκέψη 61 ανωτέρω).

70 Πάντως, σύμφωνα με τα στοιχεία που παρέθεσε η ενάγουσα, κανένα ρουμανικό δικαστήριο δεν είχε εκδώσει απόφαση έως την ημερομηνία της επ' ακροατηρίου συζητήσεως ούτε βέβαια έως την ημερομηνία ασκήσεως της αγωγής.

71 Υπό τις περιστάσεις αυτές, εάν, μετά τη διεξαγωγή της επ' ακροατηρίου συζητήσεως στην υπό κρίση υπόθεση, το ρουμανικό δικαστήριο έκανε δεκτό το αίτημα της ενάγουσας και, παράλληλα, το Γενικό Δικαστήριο έκανε δεκτή την υπό κρίση αγωγή, η ενάγουσα θα αποζημιωνόταν δύο φορές για την ίδια ζημία.

72 Ωστόσο, η νομολογία έχει διαμορφώσει λύσεις που καθιστούν δυνατή την αποτροπή τέτοιων συνεπειών, κατά περίπτωση είτε κατά την εξέταση του παραδεκτού της αγωγής είτε, σε μεταγενέστερο στάδιο, κατά την εξέταση του βασίμου.

Α — Συνέπειες της ασκήσεως αγωγής αποζημιώσεως ενώπιον ρουμανικού δικαστηρίου ως προς το παραδεκτό της αγωγής

73 Με την απόφαση της 30ής Μαΐου 1989, 20/88, Roquette frères κατά Επιτροπής (Συλλογή 1989, σ. 1553, σκέψη 15), το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι το παραδεκτό της προβλεπόμενης από το άρθρο 268 και το άρθρο 340, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ αγωγής αποζημιώσεως μπορεί να εξαρτάται,

σε ορισμένες περιπτώσεις, από την εξάντληση των ενδίκων βοηθημάτων του εσωτερικού δικαίου που προβλέπονται προς επίτευξη ικανοποιήσεως εκ μέρους των εθνικών αρχών, υπό την προϋπόθεση ότι τα εθνικά ένδικα βοηθήματα εξασφαλίζουν αποτελεσματικά την προστασία των ιδιωτών, καθιστώντας δυνατή την αποκατάσταση της προβαλλόμενης ζημίας.

74 Στο πλαίσιο αυτό, η χρήση του ρήματος «μπορεί» εμφαίνει ότι η μη εξάντληση «των ενδίκων βοηθημάτων του εσωτερικού δικαίου που προβλέπονται προς επίτευξη ικανοποιήσεως εκ μέρους των εθνικών αρχών» δεν καθιστά άνευ ετέρου απαράδεκτη την αγωγή που έχει ασκηθεί ενώπιον του δικαστή της Ένωσης. Η αγωγή αυτή κρίνεται απαράδεκτη μόνο «σε ορισμένες περιπτώσεις».

75 Βεβαίως, οι περιπτώσεις αυτές δεν διευκρινίζονται με την απόφαση Roquette frères κατά Επιτροπής, σκέψη 73 ανωτέρω (σκέψη 15). Ωστόσο, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι υπάρχει μία μόνο περίπτωση κατά την οποία το γεγονός ότι δεν έχει κριθεί οριστικά η ασκηθείσα ενώπιον εθνικού δικαστηρίου αγωγή αποζημιώσεως καθιστά αναγκαστικά απαράδεκτη την αγωγή αποζημιώσεως που έχει ασκηθεί ενώπιον του δικαστή της Ένωσης. Πρόκειται για την περίπτωση κατά την οποία το γεγονός αυτό δεν επιτρέπει στον εν λόγω δικαστή να προσδιορίσει τον χαρακτήρα και το ύψος της προβαλλόμενης ενώπιόν του ζημίας, με συνέπεια να μην τηρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας (βλ. τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 55 ανωτέρω).

76 Εν προκειμένω, πάντως, μολονότι δεν υπάρχει στη δικογραφία κανένα στοιχείο που να οδηγεί στο συμπέρασμα ότι έχει εκδοθεί απόφαση ρουμανικού δικαστηρίου επί της αγωγής αποζημιώσεως που άσκησε η ενάγουσα ενώπιόν του, εντούτοις το Γενικό Δικαστήριο είναι σε θέση να προσδιορίσει τον χαρακτήρα και το ύψος της προβαλλόμενης ζημίας (βλ. σκέψη 65 ανωτέρω).

77 Συνεπώς, αποκλείεται η απόρριψη της αγωγής ως απαράδεκτης βάσει της νομολογίας που απορρέει από την απόφαση Roquette frères κατά Επιτροπής, σκέψη 73 ανωτέρω (σκέψη 15).

Β — Συνέπειες της ασκήσεως της αγωγής αποζημιώσεως ενώπιον ρουμανικού δικαστηρίου επί της εξετάσεως του βασίμου της υπό κρίση αγωγής

78 Η άσκηση αγωγής αποζημιώσεως τόσο ενώπιον εθνικού δικαστηρίου όσο και ενώπιον του δικαστή της Ένωσης για την ίδια ζημία δεν έχει συνέπειες μόνον όσον αφορά το παραδεκτό. Επηρεάζει και την εξέταση του βασίμου της αγωγής αποζημιώσεως που έχει ασκηθεί ενώπιον του δικαστή της Ένωσης.

79 Κατά τη νομολογία, σε περίπτωση που, πρώτον, ένα πρόσωπο έχει ασκήσει δύο αγωγές αποζημιώσεως για την ίδια ζημία, εκ των οποίων η πρώτη έχει ασκηθεί ενώπιον εθνικού δικαστηρίου και στρέφεται κατά εθνικής αρχής, ενώ η δεύτερη ενώπιον του δικαστή της Ένωσης κατά θεσμικού ή άλλου οργάνου της Ένωσης, και, δεύτερον, υπάρχει ο κίνδυνος να επιδικαστεί στον ενάγοντα ανεπαρκής ή καταχρηστική αποζημίωση, λόγω διαφορετικής εκτιμήσεως της αυτής ζημίας από δύο διαφορετικές δικαιοδοσίες, ο δικαστής της Ένωσης οφείλει, προτού αποφανθεί επί της ζημίας, να αναμείνει να αποφανθεί το εθνικό δικαστήριο επί της ενώπιόν του ασκηθείσας αγωγής με απόφαση που περατώνει τη δίκη (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1967, 5/66, 7/66 και 13/66 έως 24/66, Kampffmeyer κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 571, της 30ής Νοεμβρίου 1967, 30/66, Becher κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 605, και του Γενικού Δικαστηρίου της 13ης Δεκεμβρίου 2006, T-138/03, É.R. κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-4923, σκέψη 42).

80 Επομένως, σε μια τέτοια περίπτωση, ο δικαστής της Ένωσης υποχρεούται να αναμείνει την απόφαση του εθνικού δικαστηρίου πριν αποφανθεί επί του υποστατού και του ύψους της ζημίας. Συνεπώς, εν αναμονή της αποφάσεως αυτής, δεν μπορεί να αποφανθεί ούτε επί της αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της προσαπτόμενης στην Ένωση συμπεριφοράς και της προβαλλόμενης ζημίας. Αντιθέτως, μπορεί, πριν ακόμη αποφανθεί το εθνικό δικαστήριο, να διαπιστώσει εάν η προσαπτόμενη συμπεριφορά στοιχειοθετεί εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης. Κατά τα λοιπά, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Kampffmeyer κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 79 ανωτέρω, το Δικαστήριο, πριν την αναστολή της διαδικασίας, είχε αποφανθεί επί της υπάρξεως «υπηρεσιακού σφάλματος δυνάμενου να στοιχειοθετήσει ευθύνη της Κοινότητας».

81 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η ενάγουσα έχει ασκήσει αγωγή, η οποία εξακολουθεί να εκκρεμεί ενώπιον ρουμανικού δικαστηρίου, ζητώντας αποζημίωση για την ίδια ζημία όπως στο πλαίσιο της υπό κρίση αγωγής, το Γενικό Δικαστήριο επιφυλάσσεται όσον αφορά την εξέταση της ζημίας και της αιτιώδους συνάφειας.

82 Ωστόσο, το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει ότι είναι σε θέση να αποφανθεί επί των προκαταρκτικών ζητημάτων πριν την εξέταση αυτή.

83 Ειδικότερα, μπορεί να κρίνει τη νομιμότητα των δύο πράξεων της Επιτροπής, τις οποίες επικαλείται η ενάγουσα προς στήριξη των αιτημάτων της αποζημιώσεως λόγω ευθύνης εκ πταίσματος. Εξάλλου, εάν καταλήξει στην απόρριψη των πρώτων αιτημάτων αποζημιώσεως, θα είναι επίσης σε θέση να κρίνει εάν συντρέχουν οι προϋποθέσεις καταλογισμού ευθύνης άνευ πταίσματος, εφόσον γίνει δεκτό ότι το δίκαιο της Ένωσης αναγνωρίζει αυτό το είδος ευθύνης.

Επί της ουσίας

84 Η ενάγουσα επιζητεί να καταλογιστεί ευθύνη στην Ένωση σε δύο διαφορετικά πεδία: αποσκοπεί κυρίως στην αναγνώριση της ευθύνης της Ένωσης λόγω πταίσματος, δηλαδή ευθύνης εκ παράνομης συμπεριφοράς, και, επικουρικώς, στην αναγνώριση της ευθύνης της Ένωσης άνευ πταίσματος, δηλαδή ευθύνης εκ νόμιμης συμπεριφοράς.

85 Τα δύο αυτά ζητήματα εξετάζονται διαδοχικά κατωτέρω.

I – Επί της ευθύνης λόγω πταίσματος

86 Κατά πάγια νομολογία, η στοιχειοθέτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Ένωσης εξαρτάται από τη συνδρομή ενός συνόλου προϋποθέσεων, δηλαδή, πρώτον, τη δυνατότητα καταλογισμού της προσαπτόμενης συμπεριφοράς σε θεσμικό όργανο ή οργανισμό της Ένωσης, δεύτερον, τον παράνομο χαρακτήρα της συμπεριφοράς αυτής, τρίτον, την ύπαρξη ζημίας και, τέταρτον, την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της προαναφερθείσας συμπεριφοράς και της προβαλλόμενης ζημίας. Εάν δεν πληρούται κάποια από τις προϋποθέσεις αυτές, η αγωγή πρέπει να απορρίπτεται στο σύνολό της, χωρίς να χρειάζεται να εξετασθούν οι υπόλοιπες (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 10ης Ιουλίου 2012, T-587/10, Interspeed κατά Επιτροπής, σκέψη 38 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

87 Για να πληρούται η προϋπόθεση περί παράνομης συμπεριφοράς, η νομολογία απαιτεί να αποδεικνύεται κατάφωρη παράβαση κανόνα δικαίου που αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες. Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι, στο πλαίσιο του συστήματος της εξωσυμβατικής

ευθύνης της Ένωσης, όπως αυτό έχει διαμορφωθεί από τη νομολογία, λαμβάνεται ιδίως υπόψη η πολυπλοκότητα των προς ρύθμιση καταστάσεων, οι δυσχέρειες εφαρμογής ή ερμηνείας των διατάξεων και, ειδικότερα, το εύρος της διακριτικής ευχέρειας εκτιμήσεως που διαθέτει η αρχή που εξέδωσε την αμφισβητουμένη πράξη. Αποφασιστικό κριτήριο για να χαρακτηριστεί μια παραβίαση του δικαίου της Ένωσης ως κατάφωρη είναι το αν το οικείο θεσμικό όργανο έχει υποπέσει σε πρόδηλη και σοβαρή υπέρβαση των ορίων της διακριτικής του ευχέρειας. Εάν η διακριτική ευχέρεια του εν λόγω οργάνου είναι σημαντικά περιορισμένη ή και ανύπαρκτη, η απλή παραβίαση του δικαίου της Ένωσης ενδεχομένως αρκεί για τη στοιχειοθέτηση κατάφωρης παραβάσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψεις 40 και 42 έως 44, και της 10ης Δεκεμβρίου 2002, C-312/00 P, Επιτροπή κατά Camar και Tico, Συλλογή 2002, σ. I-11355, σκέψεις 52 έως 55).

88 Υπό το πρίσμα των παραδοχών αυτών πρέπει να εξεταστεί η νομιμότητα των δύο διακριτών συμπεριφορών που, όπως προαναφέρθηκε στη σκέψη 59 ανωτέρω, προσάπτονται από την ενάγουσα στην Επιτροπή.

Α — Πρώτη προσαπτόμενη συμπεριφορά, η οποία συνίσταται στην άρνηση γνωστοποιήσεως του τόπου καταχωρίσεως των δικαιωμάτων που φέρονται να έχουν κλαπεί στις 16 Νοεμβρίου 2010

1. Υποστατό της πρώτης προσαπτόμενης συμπεριφοράς

89 Δεν αμφισβητείται, βεβαίως, ότι σε κανένα από τα έγγραφα που εστάλησαν στην Επιτροπή εξ ονόματος της ενάγουσας και περιλαμβάνονται στη δικογραφία δεν έχει ρητώς διατυπωθεί το αίτημα να γνωστοποιήσει η Επιτροπή τον τόπο καταχωρίσεως των δικαιωμάτων που φέρονται να έχουν κλαπεί στις 16 Νοεμβρίου 2010.

90 Ωστόσο, διαπιστώνεται ότι, με τα έγγραφα της 14ης και της 22ας Δεκεμβρίου 2010, η Επιτροπή ανέφερε με δική της πρωτοβουλία στην ενάγουσα ότι κάθε «στοιχείο [σχετικό με συναλλαγές επί των δικαιωμάτων] παραμένει εμπιστευτικό επί πενταετία».

91 Επιπλέον, από τα έγγραφα της δικογραφίας προκύπτει ότι, στις 21 Φεβρουαρίου 2011, η ενάγουσα ζήτησε από τον πρόεδρο του tribunal de première instance de Bruxelles να υποχρεώσει την Επιτροπή να «γνωστοποιήσει την ταυτότητα του ή των δικαιούχων» των λογαριασμών στους οποίους εμφανίζονται τα δικαιώματα που υποστηρίζει ότι εκλάπησαν από αυτή στις 16 Νοεμβρίου 2010 (βλ. σκέψη 30 ανωτέρω). Δηλαδή, η ενάγουσα ζήτησε να υποχρεωθεί η Επιτροπή να γνωστοποιήσει τον τόπο καταχωρίσεως των δικαιωμάτων που φέρονται να έχουν κλαπεί.

92 Ωστόσο, μολονότι το αίτημα αυτό υποβλήθηκε στον πρόεδρο του tribunal de première instance de Bruxelles και όχι στην Επιτροπή, εντούτοις από το έγγραφο της 7ης Απριλίου 2011 (βλ. σκέψη 36 ανωτέρω) προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε την πρόθεση να απαντήσει στο εν λόγω αίτημα. Συγκεκριμένα, με το προαναφερθέν έγγραφο διευκρινίζεται ότι τα στοιχεία σχετικά με τις συναλλαγές που έχουν καταχωριστεί στο ανεξάρτητο σύστημα καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας είναι εμπιστευτικά και ότι, «σύμφωνα με πάγια πρακτική», η Επιτροπή τα προσκομίζει μόνο στις εθνικές αρχές που είναι επιφορτισμένες με την επιβολή του νόμου, κατόπιν πλήρως αιτιολογημένου αιτήματος. Βεβαίως, το έγγραφο της 7ης Απριλίου 2011 δεν απευθυνόταν στην ενάγουσα, αλλά σε άλλη εταιρία του ίδιου ομίλου. Εξίσου βέβαιο είναι ότι

αυτό δεν αναφερόταν στο αίτημα που είχε υποβάλει η ενάγουσα στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του tribunal de première instance de Bruxelles. Παρά ταύτα, απαντά εμμέσως στο αίτημα αυτό.

93 Υπό τις συνθήκες αυτές, συνάγεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή απέρριψε το αίτημα της ενάγουσας να γνωστοποιηθεί ο τόπος καταχωρίσεως των δικαιωμάτων που φέρονται να έχουν κλαπεί στις 16 Νοεμβρίου 2010. Επομένως, το υποστατό της πρώτης προσαπτόμενης συμπεριφοράς κρίνεται διαπιστωμένο.

2. Νομιμότητα της πρώτης προσαπτόμενης συμπεριφοράς

94 Προς απόδειξη της ελλείψεως νομιμότητας της πρώτης προσαπτόμενης συμπεριφοράς, δηλαδή της αρνήσεως της Επιτροπής να της γνωστοποιήσει απευθείας ορισμένα εμπιστευτικά πληροφοριακά στοιχεία, η ενάγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, επτά ισχυρισμούς.

α) Πρώτος ισχυρισμός, σχετικά με παράβαση του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2216/2004

Επιχειρήματα της ενάγουσας

95 Με τον πρώτο ισχυρισμό, η ενάγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η άρνηση της Επιτροπής να της γνωστοποιήσει πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με τα δικαιώματα που φέρονται να έχουν κλαπεί συνιστά παράβαση του άρθρου 10 του κανονισμού 2216/2004, με το οποίο τίθενται οι εφαρμοστέοι κανόνες όσον αφορά την εμπιστευτική μεταχείριση.

96 Προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού, η ενάγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να της γνωστοποιήσει εμπιστευτικά πληροφοριακά στοιχεία τα οποία θα ήταν χρήσιμα για την ανάκτηση των δικαιωμάτων που φέρονται να έχουν κλαπεί. Συγκεκριμένα, κατά την ενάγουσα, το άρθρο 10 του κανονισμού 2216/2004 επιτρέπει τη γνωστοποίηση εμπιστευτικών πληροφοριακών στοιχείων, όταν τούτο είναι αναγκαίο για την εκπλήρωση των απαιτήσεων του κανονισμού 2216/2004, της οδηγίας 2003/87 και της εθνικής νομοθεσίας. Πάντως, η γνωστοποίηση των σχετικών με τα κλαπέντα δικαιώματα πληροφοριακών στοιχείων ήταν αναγκαία για την «εκπλήρωση» των απαιτήσεων αυτών και συνιστά «όρο της τηρήσεως των μητρώων».

97 Προς δικαιολόγηση της θέσεώς της, η ενάγουσα προβάλλει ότι, κατά το άρθρο 20 της οδηγίας 2003/87, καθήκον των υπηρεσιών της Επιτροπής που έχουν επιφορτιστεί με τη διαχείριση του ανεξάρτητου συστήματος καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας είναι να εντοπίζουν τυχόν ατασθαλίες που επηρεάζουν τις συναλλαγές, όπως είναι οι κλοπές, και να τις εξαλείφουν. Ωστόσο, η εκπλήρωση του καθήκοντος αυτού δεν είναι εφικτή εάν δεν δοθεί στα «θύματα των ατασθαλιών αυτών» κανένα πληροφοριακό στοιχείο. Επομένως, η γνωστοποίηση πληροφοριακών στοιχείων σχετικά με τους λογαριασμούς, «με σκοπό την ανάκτηση των κλαπέντων δικαιωμάτων», ήταν απαραίτητη για την εκπλήρωση των απαιτήσεων του άρθρου 20 της οδηγίας 2003/87.

98 Τέλος, η ενάγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δήλωσε μεν ότι δέχεται «να γνωστοποιήσει τα πληροφοριακά στοιχεία στις "αρχές [των κρατών μελών] που είναι επιφορτισμένες με την επιβολή του νόμου"», πλην όμως δεν δέχθηκε ότι τα αστικά δικαστήρια και, ιδίως, ο πρόεδρος του tribunal de première instance de Bruxelles αποτελούν τέτοιες αρχές. Η θέση αυτή, όμως,

«δεν είναι δικαιολογημένη και συνιστά κατάχρηση εξουσίας» («misuse of powers», στην αγγλική). Η ενάγουσα προβάλλει ακόμη ότι η Επιτροπή δεν έχει έως σήμερα απαντήσει «πραγματικά» στο «αίτημα δικαστικής συνδρομής των ρουμανικών ποινικών αρχών […] της 13ης Ιανουαρίου 2011».

Επί του βασίμου των επιχειρημάτων της ενάγουσας

99 Για να δοθεί απάντηση στον πρώτο ισχυρισμό, απαιτείται, προηγουμένως, υπόμνηση και ερμηνεία των διατάξεων του άρθρου 10 του κανονισμού 2216/2004.

– Διατάξεις του άρθρου 10 του κανονισμού 2216/2004 οι οποίες ήταν σε ισχύ κατά τον χρόνο των προσαπτόμενων στην Επιτροπή πραγματικών περιστατικών

100 Υπενθυμίζεται, εισαγωγικώς, ότι το άρθρο 10 του κανονισμού 2216/2004 ήταν ακόμη σε ισχύ κατά την ημερομηνία που θεωρείται ότι η Επιτροπή αρνήθηκε να γνωστοποιήσει τα πληροφοριακά στοιχεία που ζητούσε η ενάγουσα, δηλαδή το αργότερο στις 7 Απριλίου 2011 (βλ. σκέψη 92 ανωτέρω). Συγκεκριμένα, το άρθρο 91, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 994/2008 της Επιτροπής, της 8ης Οκτωβρίου 2008, σχετικά με τυποποιημένο και ασφαλές σύστημα μητρώων δυνάμει της οδηγίας 2003/87 και της αποφάσεως 280/2004/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ L 271, σ. 3), κατήργησε μεν τον κανονισμό 2216/2004, πλην όμως ορίζει ότι η κατάργηση αυτή ισχύει από 1ης Ιανουαρίου 2012.

101 Το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2216/2004 δεν τροποποιήθηκε έως την κατάργησή του την 1η Ιανουαρίου 2012. Ορίζει ότι «[οι] πληροφορίες, όπως το περιεχόμενο των λογαριασμών και οι εκτελεσθείσες συναλλαγές, οι οποίες περιέχονται στα μητρώα και στο ανεξάρτητο σύστημα καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας, θεωρούνται εμπιστευτικές για κάθε σκοπό εκτός της εφαρμογής των απαιτήσεων του παρόντος κανονισμού, της οδηγίας 2003/87 και της εθνικής νομοθεσίας».

102 Το περιεχόμενο του άρθρου 10, παράγραφοι 2 έως 2ε, του κανονισμού 2216/2004, ως ίσχυε κατά τον χρόνο της πρώτης προσαπτόμενης συμπεριφοράς, είχε διαμορφωθεί κατόπιν τροποποιήσεων που επήλθαν με το άρθρο 78, σημείο 2, του κανονισμού (ΕΕ) 920/2010 της Επιτροπής, της 7ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με τυποποιημένο και ασφαλές σύστημα μητρώων δυνάμει της οδηγίας 2003/87 και της αποφάσεως 280/2004/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ L 270, σ. 1), τροποποιήσεων οι οποίες, κατά το άρθρο 80 του κανονισμού αυτού, τέθηκαν σε ισχύ στις 15 Οκτωβρίου 2010.

103 Συνεπώς, το άρθρο 10, παράγραφοι 2 έως 2ε, του κανονισμού 2216/2004, υπό τη μορφή με την οποία εφαρμόζεται στην υπό κρίση διαφορά, ορίζει:

«2. Οι ακόλουθες οντότητες επιτρέπεται να αποκτούν δεδομένα αποθηκευμένα [ανεξάρτητο σύστημα καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας]:

α) όργανα επιβολής του νόμου και φορολογικές αρχές κράτους μέλους·

β) [η OLAF]·

γ) Ευρωπόλ·

δ) διαχειριστές μητρώων των κρατών μελών.

2α. Επιτρέπεται η παροχή δεδομένων που αφορούν τις συναλλαγές στις οντότητες που απαριθμούνται στην παράγραφο 2, κατόπιν αιτήματός τους προς τον κεντρικό διαχειριστή ή προς διαχειριστή μητρώου, εφόσον το εν λόγω αίτημα είναι αιτιολογημένο και αναγκαίο για την έρευνα, τον εντοπισμό και τη δίωξη απάτης, προβλημάτων διαχείρισης ή επιβολής φόρων, νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες, χρηματοδότησης της τρομοκρατίας ή σοβαρών εγκλημάτων.

2β. Η οντότητα που λαμβάνει δεδομένα σύμφωνα με την παράγραφο 2α εξασφαλίζει ότι τα λαμβανόμενα δεδομένα χρησιμοποιούνται μόνο για τους σκοπούς που αναφέρονται στο αίτημα το οποίο υποβάλλεται σύμφωνα με την παράγραφο 2α και ότι δεν καθίστανται διαθέσιμα, σκόπιμα ή τυχαία, σε πρόσωπα που δεν εμπλέκονται στον σκοπό της χρήσης των δεδομένων. Η παρούσα διάταξη δεν αποκλείει τη διάθεση των δεδομένων από την εν λόγω οντότητα σε άλλες οντότητες που απαριθμούνται στην παράγραφο 2, εάν αυτό είναι αναγκαίο για τον σκοπό που αναφέρεται στο αίτημα το οποίο υποβάλλεται σύμφωνα με την παράγραφο 2α.

2γ. Κατόπιν αιτήματος των οντοτήτων που απαριθμούνται στην παράγραφο 2, ο κεντρικός διαχειριστής δύναται να τους παρέχει πρόσβαση σε ανωνυμοποιημένα δεδομένα συναλλαγών για την αναζήτηση ύποπτων τύπων συναλλαγών. Οι οντότητες που αποκτούν την πρόσβαση αυτή δύνανται να κοινοποιούν ύποπτους τύπους συναλλαγών σε άλλες οντότητες που απαριθμούνται στην παράγραφο 2.

2δ. Οι διαχειριστές μητρώου θέτουν στη διάθεση των λοιπών διαχειριστών μητρώου, με ασφαλή μέσα, τα ονόματα και τις ταυτότητες των προσώπων στα οποία αρνήθηκαν το άνοιγμα λογαριασμού ή τον διορισμό εξουσιοδοτημένου αντιπροσώπου ή πρόσθετου εξουσιοδοτημένου αντιπροσώπου.

2ε. Οι διαχειριστές μητρώου δύνανται να αποφασίσουν να κοινοποιούν στις εθνικές αρχές επιβολής του νόμου όλες τις συναλλαγές που αφορούν αριθμό μονάδων μεγαλύτερο από την καθορισμένη από τον διαχειριστή μητρώου ποσότητα και να κοινοποιούν κάθε λογαριασμό στον οποίο ο αριθμός συναλλαγών 24ώρου υπερβαίνει την καθορισμένη από τον διαχειριστή μητρώου ποσότητα.»

104 Τέλος, το περιεχόμενο του άρθρου 10, παράγραφος 3, του κανονισμού 2216/2004, ως ίσχυε κατά τον χρόνο της πρώτης προσαπτόμενης συμπεριφοράς, είχε διαμορφωθεί κατόπιν τροποποιήσεως που επήλθε με το άρθρο 1, σημείο 6, του κανονισμού 916/2007.

105 Συνεπώς, το άρθρο 10, παράγραφος 3, του κανονισμού 2216/2004, υπό τη μορφή με την οποία εφαρμόζεται στην υπό κρίση διαφορά, ορίζει:

«Κάθε αρμόδια αρχή και διαχειριστής μητρώου διεκπεραιώνουν μόνο διεργασίες που αφορούν δικαιώματα εκπομπών, εξακριβωμένες εκπομπές, […] λογαριασμούς και μονάδες Κιότο όταν είναι αναγκαίο για την εκτέλεση των καθηκόντων τους ως αρμόδιας αρχής ή διαχειριστή μητρώου.»

– *Ερμηνεία του άρθρου 10 του κανονισμού 2216/2004*

106 Το άρθρο 10 του κανονισμού 2216/2004 αποσκοπεί στην προστασία του επιχειρηματικού απορρήτου. Θέτει ως γενικό κανόνα ότι τα πληροφοριακά στοιχεία, στα οποία περιλαμβάνονται οι λογαριασμοί και οι συναλλαγές που είναι καταχωρισμένες στα μητρώα και στο ανεξάρτητο σύστημα καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας, θεωρούνται εμπιστευτικά.

107 Η πρώτη εξαίρεση από τον εν λόγω κανόνα είναι αυτή που προβλέπεται στην παράγραφο 1 του άρθρου 10 του κανονισμού 2216/2004. Η εξαίρεση αυτή αφορά την περίπτωση κατά την οποία η γνωστοποίηση τέτοιων στοιχείων αποσκοπεί στην εκπλήρωση των απαιτήσεων του κανονισμού 2216/2004, της οδηγίας 2003/87 ή της εθνικής νομοθεσίας. Η διάταξη αυτή, πάντως, πρέπει να ερμηνεύεται περιοριστικά, όπως κάθε παρέκκλιση ή εξαίρεση από γενικό κανόνα (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 2011, C-82/10, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 44 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Περαιτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι καλύπτει δύο μόνον περιπτώσεις. Η πρώτη είναι αυτή κατά την οποία η γνωστοποίηση πληροφοριακών στοιχείων καταχωρισμένων στα μητρώα και στο ανεξάρτητο σύστημα καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας επιβάλλεται ρητώς από διάταξη της οδηγίας 2003/87 ή του κανονισμού 2216/2004 ή ακόμη από διάταξη της εθνικής νομοθεσίας σύμφωνη με το δίκαιο της Ένωσης. Η δεύτερη περίπτωση είναι αυτή κατά την οποία η γνωστοποίηση των στοιχείων αυτών είναι απαραίτητη για την ορθή εφαρμογή των διατάξεων αυτών. Σημειωτέον, εξάλλου, ότι η εξαίρεση αυτή λειτουργεί, καταρχήν, υπέρ των αρχών που είναι φορείς δημόσιας εξουσίας και στις οποίες ενδέχεται, στο πλαίσιο αυτό, να ανατεθεί η «εφαρμογή» των διατάξεων του κανονισμού 2216/2004 και της οδηγίας 2003/87 ή των διατάξεων της εθνικής νομοθεσίας με τις οποίες μεταφέρονται ή εφαρμόζονται οι κανόνες της Ένωσης στην εθνική έννομη τάξη.

108 Στις παραγράφους 2, 2α, 2β και 2γ του άρθρου 10 του κανονισμού 2216/2004 προβλέπεται δεύτερη εξαίρεση από τον κανόνα της εμπιστευτικότητας των πληροφοριακών στοιχείων που έχουν καταχωριστεί στα μητρώα και στο ανεξάρτητο σύστημα καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας.

109 Στην παράγραφο 2 προβλέπεται ρητώς ότι η εξαίρεση αυτή ισχύει για όργανα επιφορτισμένα με την επιβολή του νόμου στα κράτη μέλη, τις φορολογικές αρχές των κρατών μελών, την OLAF, την Ευρωπόλ και τους διαχειριστές του μητρώου των κρατών μελών.

110 Εξάλλου, κατά την παράγραφο 2α, η εξαίρεση αυτή εφαρμόζεται μόνο στην περίπτωση κατά την οποία κάποια από τις αρχές αυτές υποβάλλει αίτημα προσβάσεως σε πληροφοριακά στοιχεία καταχωρισμένα στα μητρώα και στο ανεξάρτητο σύστημα καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας. Το αίτημα πρέπει να είναι πλήρως αιτιολογημένο. Τα δε ζητούμενα πληροφοριακά στοιχεία πρέπει να είναι απαραίτητα είτε για τη δίωξη ποινικών αδικημάτων είτε για τον προσδιορισμό της βάσεως επιβολής του φόρου ή την είσπραξή του.

111 Τέλος, η παράγραφος 2β δεν απαγορεύει την περαιτέρω γνωστοποίηση των πληροφοριακών στοιχείων, από αρχή στην οποία τα εν λόγω στοιχεία έχουν περιέλθει κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 2α, σε φυσικά ή νομικά πρόσωπα ευθέως σχετιζόμενα με τις ποινικές ή φορολογικές υποθέσεις για τις οποίες έχει υποβληθεί το αίτημα γνωστοποιήσεως. Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο 10, παράγραφος 2β, πρώτη περίοδος, «[η] οντότητα που λαμβάνει δεδομένα σύμφωνα με την παράγραφο 2α εξασφαλίζει ότι τα λαμβανόμενα δεδομένα χρησιμοποιούνται μόνο για τους σκοπούς που αναφέρονται στο αίτημα το οποίο υποβάλλεται σύμφωνα με την παράγραφο 2α και ότι δεν καθίστανται διαθέσιμα, σκόπιμα ή τυχαία, σε πρόσωπα που δεν εμπλέκονται στον σκοπό της χρήσης των δεδομένων». Εξ αυτού συνάγεται a contrario ότι τα πρόσωπα «που δεν εμπλέκονται στον σκοπό της χρήσης των δεδομένων», σύμφωνα με την υποβληθείσα δυνάμει της παραγράφου 2α αίτηση, μπορούν να αποκτήσουν πρόσβαση στα δεδομένα που έχουν περιέλθει στις αρχές οι οποίες έχουν υποβάλει το εν λόγω αίτημα.

112 Σημειωτέον, ωστόσο, ότι μόνη η ιδιότητα του προσώπου που σχετίζεται με τη χρήση των δεδομένων, σύμφωνα με την υποβληθείσα κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 2α αίτηση, δεν συνεπάγεται άνευ ετέρου ότι το πρόσωπο αυτό έχει δικαίωμα προσβάσεως στα δεδομένα αυτά.

Η γνωστοποίηση των δεδομένων σε πρόσωπο που έχει την ιδιότητα αυτή αποτελεί απλώς ευχέρεια της αρχής που υπέβαλε την ως άνω αίτηση: στην αρχή αυτή εναπόκειται να εκτιμήσει, βάσει των πραγματικών στοιχείων που έχει στη διάθεσή της και σύμφωνα με την εφαρμοστέα εθνική νομοθεσία, εάν θα προβεί στη γνωστοποίηση.

113 Επομένως, σε περίπτωση που μια ποινική αρχή, όπως αυτή στην οποία προσέφυγε η ενάγουσα στις 25 Νοεμβρίου 2010 (βλ. σκέψη 25 ανωτέρω), έχει λάβει, υπό την ιδιότητα του «οργάνου που είναι επιφορτισμένο με την επιβολή του νόμου», εμπιστευτικά πληροφοριακά στοιχεία καταχωρισμένα στα μητρώα και στο ανεξάρτητο σύστημα καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας, τα οποία ήταν, κατ' αυτήν, απαραίτητα για την ταυτοποίηση των αυτουργών ποινικού αδικήματος, το άρθρο 10 του κανονισμού 2216/2004 δεν της απαγορεύει να τα γνωστοποιήσει σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο, όπως η ενάγουσα, υπήρξε θύμα του ποινικού αδικήματος. Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο 10, παράγραφος 2β, του κανονισμού 2216/2004, το πρόσωπο αυτό δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί «εμπλεκόμενο» σε σχέση με τους λόγους που προβάλλονται προς στήριξη του αιτήματος άρσεως της εμπιστευτικότητας.

114 Η παράγραφος 2δ του άρθρου 10 του κανονισμού 2216/2004 εισάγει τρίτη εξαίρεση από τον κανόνα της εμπιστευτικότητας, η οποία ισχύει μόνον υπέρ των διαχειριστών των μητρώων. Τους επιτρέπει τη μεταξύ τους διαβίβαση ορισμένων πληροφοριακών στοιχείων.

115 Τέλος, η παράγραφος 2ε του άρθρου 10 του κανονισμού 2216/2004 εισάγει τέταρτη εξαίρεση από τον κανόνα της εμπιστευτικότητας: επιτρέπει στους διαχειριστές των μητρώων να κοινοποιούν στις αρμόδιες για την επιβολή του νόμου εθνικές αρχές, αφενός, όλες τις συναλλαγές των οποίων το εύρος υπερβαίνει ορισμένο όριο και, αφετέρου, τους λογαριασμούς στους οποίους ο αριθμός ημερήσιων συναλλαγών υπερβαίνει ορισμένο όριο.

– *Εφαρμογή στην υπό κρίση περίπτωση*

116 Πρώτον, το άρθρο 20 της οδηγίας 2003/87 προβλέπει, αφενός, ότι ο κεντρικός διαχειριστής που έχει οριστεί από την Επιτροπή διενεργεί «αυτόματο έλεγχο» κάθε καταχωριζόμενης συναλλαγής, προς αποφυγή «ατασθαλιών», και, αφετέρου, σε περίπτωση εντοπισμού «ατασθαλίας», ενημερώνει το ή τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη (βλ. σκέψη 148 κατωτέρω). Ωστόσο, αντιθέτως προς την άποψη της ενάγουσας, άποψη που παρατίθεται στη σκέψη 97 ανωτέρω, ούτε το άρθρο αυτό ούτε άλλη διάταξη της οδηγίας 2003/87 ή του κανονισμού 2216/2004 προβλέπουν ρητώς ότι η Επιτροπή μπορεί να γνωστοποιεί πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με δικαιώματα που φέρεται να έχουν κλαπεί στο πρόσωπο που δηλώνει ότι έπεσε θύμα της κλοπής. Ομοίως, δεν προβλήθηκε ούτε βέβαια αποδείχθηκε ότι υπάρχει διάταξη νόμου στη νομοθεσία κράτους μέλους που να προβλέπει τέτοια δυνατότητα.

117 Επίσης, δεν αποδείχθηκε ότι η άρση της εμπιστευτικότητας είναι απαραίτητη για την ορθή εφαρμογή διατάξεως της οδηγίας 2003/87 ή του κανονισμού 2216/2004 ή ακόμη διατάξεως της νομοθεσίας κράτους μέλους. Ειδικότερα, δεν είναι απαραίτητη για την ορθή εφαρμογή του άρθρου 20 της οδηγίας 2003/87, το οποίο επικαλείται η ενάγουσα.

118 Υπό τις συνθήκες αυτές, η ενάγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί τη ratione materiae εξαίρεση από τον κανόνα της εμπιστευτικότητας που προβλέπεται στο άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2216/2004 (και παρατίθεται στη σκέψη 107 ανωτέρω).

119 Δεύτερον, επισημαίνεται επαλλήλως ότι η ενάγουσα είναι ανώνυμη εταιρία συσταθείσα κατά το ρουμανικό δίκαιο. Υπό την ιδιότητά της αυτή, δεν μπορεί να επικαλεστεί λυσιτελώς τη ratione personae εξαίρεση που προβλέπεται στο άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 2216/2004 (και παρατίθεται στη σκέψη 108 ανωτέρω).

120 Τρίτον, με το επιχείρημα που παρατίθεται στη σκέψη 98 ανωτέρω, η ενάγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή παρανόμως αρνήθηκε να γνωστοποιήσει εμπιστευτικά πληροφοριακά στοιχεία σε αρχή της πολιτικής δικαιοσύνης, ήτοι στον πρόεδρο του tribunal de première instance de Bruxelles, και δεν προέβη «πραγματικά» στη γνωστοποίηση των στοιχείων αυτών σε ποινική αρχή, ήτοι στη ρουμανική εισαγγελική αρχή. Κατά την ενάγουσα, εξαιτίας της αρνήσεως αυτής της Επιτροπής, δεν μπόρεσε εν συνεχεία να έχει πρόσβαση στα εν λόγω εμπιστευτικά στοιχεία κατ' εφαρμογήν του άρθρου 10, παράγραφος 2β, του κανονισμού 2216/2004, όπως αυτό ερμηνεύεται με τις σκέψεις 108 και 113 ανωτέρω.

121 Ωστόσο, αφενός, από τα υποστηριζόμενα με το υπόμνημα αντικρούσεως, τα οποία στηρίζονται σε εσωτερικό έγγραφο της Επιτροπής που προσκομίστηκε από την ίδια σε απάντηση γραπτής ερωτήσεως του Γενικού Δικαστηρίου, προκύπτει ότι η OLAF, η οποία κατά το άρθρο 2 της αποφάσεως 1999/352/ΕΚ, ΕΚΑΧ, Ευρατόμ της Επιτροπής, της 28ης Απριλίου 1999, για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) (ΕΕ L 136, σ. 20), είναι, μεταξύ άλλων, επιφορτισμένη «με τη διεξαγωγή εσωτερικών διοικητικών ερευνών [στην Επιτροπή], που αποσκοπούν […], στην καταπολέμηση της απάτης» και με την παροχή «της [συνδρομής] της Επιτροπής στην συνεργασία με τα κράτη μέλη στον τομέα της καταπολέμησης της απάτης», απάντησε στο αίτημα της ρουμανικής δημόσιας αρχής για παροχή δικαστικής συνδρομής (βλ. σκέψη 37 ανωτέρω). Πάντως, τα υποστηριζόμενα με το υπόμνημα αντικρούσεως, όχι μόνον δεν αναιρούνται, αλλά, αντιθέτως, επιβεβαιώνονται πλήρως από την ίδια την αγωγή. Συγκεκριμένα, ενώ στο σημείο 93 της αγωγής η ενάγουσα διατείνεται ότι δεν δόθηκε «πραγματικά» απάντηση στο αίτημα δικαστικής συνδρομής (βλ. σκέψη 98 ανωτέρω), ταυτόχρονα παραδέχεται την ύπαρξη τέτοιας απαντήσεως στο σημείο 53 της αγωγής. Εξάλλου, ακόμη και αν γινόταν δεκτό ότι, με το επιχείρημα που αναπτύσσει στο σημείο 93 της αγωγής, η ενάγουσα επικρίνει τη λυσιτέλεια της απαντήσεως που έδωσε εξ ονόματος της Επιτροπής η OLAF στο συγκεκριμένο αίτημα, διαπιστώνεται πάντως ότι η ενάγουσα δεν προσκόμισε κανένα αποδεικτικό στοιχείο προς στήριξη του συγκεκριμένου επιχειρήματος. Εξάλλου, δεν διευκρίνισε καν για ποιον λόγο θεωρεί την απάντηση της OLAF προς την εισαγγελική αρχή της Ρουμανίας απρόσφορη ή ανεπαρκή, και μάλιστα παρά το γεγονός ότι η Επιτροπή προσδιόρισε, με το υπόμνημα αντικρούσεως, την έκταση των πληροφοριακών στοιχείων που διαβίβασε εξ ονόματός της η OLAF (βλ. σκέψη 37 ανωτέρω). Υπό τις συνθήκες αυτές, η ενάγουσα δεν μπορεί να ισχυριστεί βασίμως ότι η Επιτροπή αρνήθηκε να γνωστοποιήσει πληροφοριακά στοιχεία στη ρουμανική εισαγγελική αρχή, επικαλούμενη τον εμπιστευτικό χαρακτήρα τους.

122 Αφετέρου, η Επιτροπή δεν μπορούσε, βάσει του άρθρου 10 του κανονισμού 2216/2004, να γνωστοποιήσει στον πρόεδρο του tribunal de première instance de Bruxelles εμπιστευτικά δεδομένα που περιλαμβάνονται στα μητρώα. Συγκεκριμένα, ο πρόεδρος του εν λόγω δικαστηρίου, ως δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων, δεν είχε την ιδιότητα του «οργάνου επιβολής του νόμου», κατά την έννοια της παραγράφου 2, στοιχείο α', αυτού του άρθρου (βλ. σκέψη 103 ανωτέρω). Ειδικότερα, ο εν λόγω δικαστής δεν ήταν επιφορτισμένος με τη διεξαγωγή έρευνας με αντικείμενο τα δικαιώματα που φέρονται να έχουν κλαπεί.

123 Κατά τα λοιπά, δεν είναι ακριβής ο ισχυρισμός της ενάγουσας ότι η Επιτροπή αρνήθηκε να γνωστοποιήσει εμπιστευτικά πληροφοριακά στοιχεία σε αρχή της πολιτικής δικαιοσύνης κράτους μέλους, όπως είναι ο πρόεδρος του tribunal de première instance de Bruxelles: αρνήθηκε μόνο να γνωστοποιήσει τα στοιχεία αυτά απευθείας στην ενάγουσα κατόπιν εντολής του ως άνω βελγικού δικαστηρίου.

124 Συναφώς, τονίζεται ότι, με το υπόμνημα που κατέθεσε στις 21 Φεβρουαρίου 2011 ενώπιον του tribunal de première instance de Bruxelles, ο δικηγόρος της Επιτροπής ανέφερε τα εξής:

«[Η] Ένωση είναι παγίως διατεθειμένη να απαντά σε ερωτήματα πλήρως αιτιολογημένα που της απευθύνουν οι κρατικές αρχές, πλην όμως δεν είναι αυτός ο σκοπός του αιτήματος του αντιδίκου […] άλλο πράγμα η παροχή πληροφοριακών στοιχείων σε δικαστή, στην αστυνομία, […], άλλο πράγμα η παροχή τέτοιων στοιχείων σε εμπορική εταιρία, στην οποία αποσκοπεί το αίτημα — έστω και αν διατυπώνεται ενώπιον δικαστηρίου: εάν το αίτημα αυτό γινόταν δεκτό, η Ένωση θα ήταν υποχρεωμένη να παραδώσει τα ζητούμενα πληροφοριακά στοιχεία όχι στον πρόεδρο [του tribunal de première instance de Bruxelles], ο οποίος δικάζει ως δικαστής ασφαλιστικών μέτρων, αλλά στην αιτούσα.»

125 Με άλλα λόγια, η Επιτροπή προέβαλε, διά του δικηγόρου της, ότι δέχεται να διαβιβάσει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 2216/2004, εμπιστευτικά πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με τα δικαιώματα εκπομπής, μεταξύ άλλων, σε εθνικές δικαστικές αρχές. Ωστόσο, διευκρινίζει ότι ένα αίτημα ασφαλιστικών μέτρων, όπως αυτό που υπέβαλε η ενάγουσα ενώπιον του tribunal de première instance de Bruxelles (βλ. σκέψη 30 ανωτέρω), δεν αποσκοπεί στη γνωστοποίηση εμπιστευτικών πληροφοριακών στοιχείων σε τέτοιες αρχές, αλλά στην απευθείας γνωστοποίησή τους σε «εμπορική εταιρία», οπότε το αίτημα αυτό δεν μπορεί, κατ' αυτήν, να γίνει δεκτό.

126 Ως εκ τούτου, ο πρώτος ισχυρισμός είναι αβάσιμος.

β) Δεύτερος ισχυρισμός, σχετικά με μη τήρηση υποχρεώσεων που απορρέουν από το Πρωτόκολλο του Κυότο

Επιχειρήματα των διαδίκων

127 Με τον δεύτερο ισχυρισμό, η ενάγουσα υποστηρίζει ότι το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2216/2004, όπως ερμηνεύεται με τη σκέψη 107 ανωτέρω, είναι αντίθετο στις διατάξεις της παραγράφου 47 του παραρτήματος στην απόφαση 13/CMP.1, η οποία παρατίθεται στη σκέψη 5 ανωτέρω. Προβάλλει, έτσι, ένσταση ελλείψεως νομιμότητας.

128 Προς στήριξη της ενστάσεως αυτή, προβάλλει ότι στην παράγραφο 47 του παραρτήματος στην απόφαση 13/CMP.1 απαριθμούνται τα πληροφοριακά στοιχεία στα οποία πρέπει να έχει πρόσβαση το κοινό «σύμφωνα με την παράγραφο 44». Σε αυτά συγκαταλέγονται, πάντως, «δεδομένα σχετικά με ατομικούς λογαριασμούς».

129 Υποστηρίζει, ακόμη, ότι «προσδοκούσε ευλόγως ότι η Επιτροπή […] δεν θα ερμηνεύσει τις υποχρεώσεις της κατά τρόπο δυσανάλογο και ασύμβατο σε σχέση […] με τις δεσμεύσεις που έχουν αναληφθεί […] στο πλαίσιο του Πρωτοκόλλου του Κυότο», όπως η απόφαση 13/CMP.1, θεωρεί δε ότι για τον λόγο αυτό έχει παραβιαστεί η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

130 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το παράρτημα της αποφάσεως 13/CMP.1 δεν αποτελεί μέρος της έννομης τάξης της Ένωσης, καθώς δεν έχει εγκριθεί από αυτή.

Επί του βασίμου του ισχυρισμού

131 Ακόμη και αν το παράρτημα της αποφάσεως 13/CMP.1 αποτελούσε μέρος της έννομης τάξης της Ένωσης και ήταν δυνατή η επίκλησή του ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ο δεύτερος ισχυρισμός είναι απορριπτέος, για τους εξής δύο λόγους.

– *Πρώτος λόγος*

132 Στην παράγραφο 44 του παραρτήματος στην απόφαση 13/CMP.1 ορίζεται ότι «τα μη εμπιστευτικά πληροφοριακά στοιχεία που περιλαμβάνονται σε κάθε εθνικό μητρώο τίθενται στη διάθεση του κοινού», στη δε παράγραφο 47 του εν λόγω παραρτήματος, την οποία επικαλείται η ενάγουσα, ορίζεται:

«Στα πληροφοριακά στοιχεία που διαλαμβάνονται στην [παράγραφο] 44 […] συγκαταλέγονται τα εξής στοιχεία σχετικά με τις μονάδες και τις συναλλαγές που πραγματοποιούνται στο πλαίσιο του ενικού μητρώου […]:

Η συνολική ποσότητα [μονάδων Κυότο (δηλαδή ERU, CER, AAU και RMU), όπως αυτές ορίζονται στη σκέψη 4 ανωτέρω,] οι οποίες είναι καταχωρισμένες σε κάθε λογαριασμό στην αρχή του έτους·

Η συνολική ποσότητα AAU που έχουν παραδοθεί βάσει της καταλογισθείσας ποσότητας […]·

Η συνολική ποσότητα ERU που έχουν παραδοθεί βάσει [ορισμένων έργων]·

Η συνολική ποσότητα [μονάδων Κυότο] που έχουν ληφθεί από άλλα μητρώα και τα στοιχεία ταυτοποιήσεως των λογαριασμών και των μητρώων προελεύσεως·

Η συνολική ποσότητα RMU που έχουν παραδοθεί βάσει [ορισμένων δραστηριοτήτων]·

Η συνολική ποσότητα [μονάδων Κυότο] που έχουν μεταβιβαστεί σε άλλα μητρώα και τα στοιχεία ταυτοποιήσεως των λογαριασμών και των μητρώων προορισμού·

Η συνολική ποσότητα [μονάδων Κυότο] που έχουν ακυρωθεί βάσει [ορισμένων δραστηριοτήτων]·

Η συνολική ποσότητα των λοιπών [μονάδων Κυότο] που έχουν ακυρωθεί [κανονικά]·

Η συνολική ποσότητα των λοιπών [μονάδων Κυότο] που έχουν ακυρωθεί·

Η συνολική ποσότητα των [μονάδων Κυότο] που έχουν αποσυρθεί·

Η συνολική ποσότητα [μονάδων Κυότο] που έχουν μεταφερθεί σε προγενέστερη περίοδο δεσμεύσεως·

Οι [μονάδες Κυότο] που έχουν καταχωριστεί σε κάθε λογαριασμό σε δεδομένη στιγμή.»

133 Όπως προκύπτει από το ίδιο το γράμμα του, η παράγραφος 47 του παραρτήματος στην απόφαση 13/CMP.1 δεν χαρακτηρίζει ως «μη εμπιστευτικά» τα απαριθμούμενα σε αυτό πληροφοριακά στοιχεία.

134 Εάν, παρά ταύτα, γινόταν δεκτό ότι η εν λόγω παράγραφος 47 αναφέρεται μόνο σε πληροφοριακά στοιχεία τα οποία είναι εκ φύσεως μη εμπιστευτικά, δεν θα υπήρχαν καθόλου πληροφοριακά στοιχεία που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως εμπιστευτικά σε ένα εθνικό μητρώο. Συγκεκριμένα, σε κάθε μονάδα Κυότο αποδίδεται, σύμφωνα με τις παραγράφους 24, 27, 29 και την παράγραφο 41, στοιχείο β′, του παραρτήματος στην απόφαση 13/CMP.1, ένας μοναδικός αύξων αριθμός. Επομένως, εάν γινόταν δεκτό ότι όλα τα στοιχεία που απαριθμούνται στην παράγραφο 47 του εν λόγω παραρτήματος είναι εκ φύσεως μη εμπιστευτικά, τούτο θα συνεπαγόταν ειδικότερα ότι, κατά την παράγραφο 47, κάθε πρόσωπο μπορεί να πληροφορηθεί ποιες μονάδες Κυότο περιλαμβάνονται σε συγκεκριμένο λογαριασμό σε συγκεκριμένη στιγμή και θα μπορούσε να προσδιορίσει, αναλύοντας τα δεδομένα στα οποία θα είχε πρόσβαση, την προέλευση των μονάδων αυτών. Κατά συνέπεια, μια τέτοια ερμηνεία της παραγράφου 47 του παραρτήματος στην απόφαση 13/CMP.1 θα καθιστούσε άνευ αντικειμένου την παράγραφο 44, η οποία επιτρέπει τη γνωστοποίηση στο κοινό μόνον των μη εμπιστευτικών πληροφοριακών στοιχείων που είναι καταχωρισμένα στα μητρώα.

135 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα πληροφοριακά στοιχεία που απαριθμούνται στην παράγραφο 47 μπορούν να τίθενται στη διάθεση του κοινού, κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 44, μόνον εφόσον δεν έχουν εμπιστευτικό χαρακτήρα.

136 Πάντως, στο παράρτημα της αποφάσεως 13/CMP.1 δεν διευκρινίζεται βάσει ποιων κριτηρίων μπορούν τα απαριθμούμενα στην παράγραφο 47 πληροφοριακά στοιχεία να θεωρηθούν μη εμπιστευτικά από συμβαλλόμενο μέρος στο Πρωτόκολλο του Κυότο.

137 Επομένως, η ενάγουσα δεν μπορεί λυσιτελώς να επικαλεστεί την παράγραφο 47 του παραρτήματος στην απόφαση 13/CMP.1 προκειμένου να αποδείξει ότι τα πληροφοριακά στοιχεία που ζητούσε δεν είχαν εμπιστευτικό χαρακτήρα.

– *Δεύτερος λόγος*

138 Οι παράγραφοι 44 και 47 της αποφάσεως 13/CMP.1 αφορούν μόνον τη δημοσιοποίηση στο κοινό πληροφοριακών στοιχείων σχετικών με τις μονάδες Κυότο. Δεν αφορούν τη δημοσιοποίηση στο κοινό πληροφοριακών στοιχείων σχετικών με τα δικαιώματα εκπομπής που συστήνονται δυνάμει της οδηγίας 2003/87 και του κανονισμού 2216/2004.

139 Πλην όμως, οι μονάδες Κυότο και τα δικαιώματα εκπομπής είναι διαφορετικής φύσεως.

140 Συγκεκριμένα, όπως προαναφέρθηκε στη σκέψη 10 ανωτέρω, το άρθρο 45, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2216/2004 ορίζει ότι το δικαίωμα εκπομπής προκύπτει από τη «μετατροπή» μιας AAU διά της προσθήκης του όρου «δικαίωμα» στον αναγνωριστικό κωδικό μονάδας της AAU. Η αναγκαιότητα αυτής της μετατροπής εμφαίνει ότι το δικαίωμα και η AAU διαφέρουν μεταξύ άλλων και ως προς τους κανόνες εμπιστευτικότητας.

141 Εξάλλου, όπως διευκρινίστηκε με τη σκέψη 11 ανωτέρω, το άρθρο 11α της οδηγίας 2003/87 παρέχει, υπό ορισμένες επιφυλάξεις, στους φορείς εκμεταλλεύσεως των εγκαταστάσεων που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού συστήματος εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής

αερίων θερμοκηπίου τη δυνατότητα να λαμβάνουν δικαιώματα εκπομπής «με αντάλλαγμα» ERU ή CER. Το γεγονός, όμως, αυτό μαρτυρεί ότι τα δικαιώματα εκπομπής είναι διαφορετικής φύσεως από τις ERU και τις CER, ειδικότερα όσον αφορά την εφαρμογή των κανόνων εμπιστευτικότητας.

142 Τέλος, γενικότερα, στον κανονισμό 2216/2004 έχει ληφθεί μέριμνα ώστε να διακρίνονται οι κανόνες που εφαρμόζονται στα δικαιώματα εκπομπής από εκείνους που εφαρμόζονται στις μονάδες Κυότο. Συγκεκριμένα, δεν χρησιμοποιείται ο ίδιος όρος τόσο για τα δικαιώματα όσο και για τις μονάδες Κυότο. Για παράδειγμα, επισημαίνεται ότι το άρθρο 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 2216/2004 ορίζει ότι, «[εκτός] των περιπτώσεων όπου προβλέπεται διαφορετικά, όλοι οι λογαριασμοί [που τηρούνται στα μητρώα] πρέπει να είναι σε θέση να περιέχουν δικαιώματα εκπομπής και μονάδες Κιότο».

143 Δεύτερον, οι μονάδες Κυότο και τα δικαιώματα εκπομπής κατατείνουν σε διαφορετικούς σκοπούς.

144 Συγκεκριμένα, αφενός, όπως προκύπτει από τις παραγράφους 1 έως 4 του παραρτήματος στην απόφαση 13/CMP.1, οι μονάδες Κυότο κατανέμονται κατ' εφαρμογήν του Πρωτοκόλλου του Κυότο ή των αποφάσεων που έχουν εκδοθεί για την εφαρμογή του. Ωστόσο, όπως προκύπτει από το άρθρο 3, παράγραφος 1, το οποίο παρατίθεται στη σκέψη 3 ανωτέρω, το Πρωτόκολλο αυτό, όπως και οι αποφάσεις που έχουν εκδοθεί για την εφαρμογή του, θεσπίζει υποχρεώσεις μόνο για τα κράτη και τους διακρατικούς οργανισμούς που είναι συμβαλλόμενοι. Οι μονάδες Κυότο αποτελούν συνεπώς τα εργαλεία που τα κράτη και οι διακρατικοί οργανισμοί μπορούν να χρησιμοποιήσουν για την εκπλήρωση των υποχρεώσεών τους που απορρέουν από το Πρωτόκολλο του Κυότο.

145 Αφετέρου, τα δικαιώματα εκπομπής θεσπίστηκαν με την οδηγία 2003/87 και τον κανονισμό 2216/2004. Τα κείμενα αυτά, όμως, θεσπίζουν υποχρεώσεις για τα φυσικά και νομικά πρόσωπα που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής τους, δηλαδή τα πρόσωπα που ασκούν τις δραστηριότητες που απαριθμούνται στο παράρτημα Ι της οδηγίας 2003/87. Επομένως, τα δικαιώματα εκπομπής αποτελούν εργαλεία που δημιουργήθηκαν από τη νομοθεσία της Ένωσης και προορίζονται εν πρώτοις για φυσικά και νομικά πρόσωπα. Αποτελούν περιουσιακά στοιχεία των προσώπων αυτών και η χρήση τους διέπεται από εμπορική λογική.

146 Επομένως, δεδομένου ότι τα πληροφοριακά στοιχεία τα οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να γνωστοποιήσει στην ενάγουσα με το έγγραφο της 4ης Απριλίου 2011 αφορούσαν μόνο δικαιώματα εκπομπής, αλυσιτελώς προβάλλει η ενάγουσα ότι το άρθρο 10 του κανονισμού 2216/2004 έρχεται σε αντίθεση με την παράγραφο 47 της αποφάσεως 13/CMP.1, η οποία, όπως προαναφέρθηκε, αφορά μόνο τις μονάδες Κυότο. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να ευδοκιμήσει το επιχείρημα που παρατίθεται στη σκέψη 129 ανωτέρω.

γ) Τρίτος ισχυρισμός, σχετικά με παράβαση των άρθρων 19 και 20 της οδηγίας 2003/87

147 Το άρθρο 19, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2003/87 ορίζει:

«2. Οποιοδήποτε πρόσωπο μπορεί να κατέχει δικαιώματα. Το μητρώο είναι προσιτό στο κοινό και πρέπει να περιέχει χωριστούς λογαριασμούς για την καταχώριση των δικαιωμάτων που κατέχονται από κάθε πρόσωπο προς το οποίο εκχωρούνται ή μεταβιβάζονται δικαιώματα.

3. Για την εφαρμογή της παρούσας οδηγίας, η Επιτροπή εκδίδει […] κανονισμό σχετικά με ένα τυποποιημένο και ασφαλές σύστημα μητρώων υπό τη μορφή τυποποιημένων ηλεκτρονικών

βάσεων δεδομένων, οι οποίες περιέχουν κοινά στοιχεία για την παρακολούθηση των εκχωρήσεων, κατοχών, μεταβιβάσεων και ακυρώσεων δικαιωμάτων, ώστε να διασφαλίζεται η πρόσβαση του κοινού και η εμπιστευτικότητα, όπως ενδείκνυται, και να μην γίνονται μεταβιβάσεις ασυμβίβαστες προς τις δεσμεύσεις που απορρέουν του Πρωτοκόλλου του Κυότο. […]»

148 Κατά το άρθρο 20 της ίδιας οδηγίας:

«[…]

Ο [ορισθείς από την Επιτροπή] κεντρικός διαχειριστής πραγματοποιεί αυτόματο έλεγχο κάθε συναλλαγής στα μητρώα μέσω του ανεξάρτητου συστήματος καταγραφής συναλλαγών ώστε να μην γίνονται ατασθαλίες στην εκχώρηση, τη μεταβίβαση και την ακύρωση δικαιωμάτων.

3. Εάν, μέσω του αυτόματου ελέγχου, εντοπιστούν ατασθαλίες, ο κεντρικός διαχειριστής ενημερώνει το ή τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη, τα οποία πρέπει να μην καταχωρούν τις συγκεκριμένες συναλλαγές ή τυχόν περαιτέρω συναλλαγές σχετικές με τα υπόψη δικαιώματα μέχρις ότου παύσει η ατασθαλία.»

Επιχειρήματα της ενάγουσας

149 Με τον τρίτο ισχυρισμό της, η ενάγουσα προβάλλει, κατ’ ουσίαν, ένσταση ελλείψεως νομιμότητας.

150 Υποστηρίζει ότι το άρθρο 19, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87, με το οποίο η Επιτροπή εξουσιοδοτείται να θεσπίσει, με κανονισμό, ένα «τυποποιημένο και ασφαλές σύστημα μητρώων», παρέχει στην Επιτροπή «διακριτική ευχέρεια, ώστε να καθορίσει την ισορροπία μεταξύ δημοσιότητας και εμπιστευτικότητας», πλην όμως η ευχέρεια αυτή περιορίζεται «λόγω της αυστηρής διατυπώσεως του άρθρου 20 της [εν λόγω οδηγίας], το οποίο αφορά τις ατασθαλίες και την υποχρέωση εξαλείψεώς τους». Προβάλλει ακόμη ότι, σε περίπτωση που, αφενός, τα δικαιώματα εκπομπής έχουν αποτελέσει αντικείμενο συναλλαγής που εμφανίζει «ατασθαλίες» και, αφετέρου, η Επιτροπή έχει λάβει γνώση των «ατασθαλιών» αυτών, η Επιτροπή υποχρεούται, κατά το άρθρο 20 της οδηγίας 2003/87, να γνωστοποιήσει τα σχετικά με τα δικαιώματα αυτά πληροφοριακά στοιχεία.

151 Πάντως, κατά την ενάγουσα, το άρθρο 10 του κανονισμού 2216/2004 «δεν πληροί τις απαιτήσεις των άρθρων 19 και 20 της οδηγίας [2003/87]». Συγκεκριμένα, στα δύο αυτά άρθρα δίδεται έμφαση στο επίπεδο ασφαλείας του συστήματος εμπορίας των δικαιωμάτων εκπομπής, ενώ οι κανόνες της εμπιστευτικότητας του άρθρου 10 του κανονισμού 2216/2004 εμποδίζουν την ανάκτηση των δικαιωμάτων εκπομπής κατόπιν αιτήματός της και απαγορεύουν, «ακόμη και στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας», τη γνωστοποίηση πληροφοριακών στοιχείων σχετικών με τα δικαιώματα «στο πρόσωπο που υπέβαλε την καταγγελία».

152 Υπό τις συνθήκες αυτές, ενάγουσα φρονεί ότι, θεσπίζοντας το άρθρο 10 του κανονισμού 2216/2004, «η Επιτροπή έχει προδήλως υποπέσει σε πρόδηλη και σοβαρή παραβίαση των ορίων της διακριτικής ευχέρειάς της». Κατ’ αυτήν, θα έπρεπε να προβλέπεται η πρόσβαση του φερόμενου ως θύματος στα σχετικά με την κλοπή δικαιωμάτων πληροφοριακά στοιχεία. Συγκεκριμένα, μόνον έτσι θα εξασφαλιζόταν η επιβαλλόμενη από το άρθρο 19, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87 ισορροπία μεταξύ «δημοσιότητας και εμπιστευτικότητας». Εξάλλου, η ενάγουσα προβάλλει ότι «ήταν εύλογη η προσδοκία της ότι η Επιτροπή θα αρνηθεί να λάβει

μέτρα σε περίπτωση ατασθαλίας και/ή ότι θα ερμηνεύσει τις υποχρεώσεις της κατά τρόπο δυσανάλογο και μη συμβατό σε σχέση με το άρθρο 20 της οδηγίας 2003/87 […]», για τον λόγο δε αυτό υποστηρίζει ότι παραβιάστηκε η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

Επί του βασίμου της επιχειρηματολογίας της ενάγουσας

153 Πρώτον, είναι ακριβές ότι το άρθρο 19, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87 επιτάσσει να διασφαλίζεται με τον κανονισμό 2216/2004 «η πρόσβαση του κοινού και η εμπιστευτικότητα όπως ενδείκνυται», δηλαδή η ισορροπία μεταξύ διαφάνειας και εμπιστευτικότητας.

154 Ωστόσο, ακριβώς για να καταστεί δυνατός ο συγκερασμός των δύο αυτών διαφορετικών απαιτήσεων και, επομένως, για να τηρηθεί το άρθρο 19, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87, το άρθρο 10 του κανονισμού 2216/2004 προβλέπει σημαντικές εξαιρέσεις από την εμπιστευτικότητα των δεδομένων που είναι καταχωρισμένα στα μητρώα και στο ανεξάρτητο σύστημα καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας. Ειδικότερα, όπως προαναφέρθηκε στη σκέψη 113 ανωτέρω, σε περίπτωση που μια ποινική αρχή, όπως αυτή στην οποία προσέφυγε η ενάγουσα στις 25 Νοεμβρίου 2010 (βλ. σκέψη 25 ανωτέρω), έχει λάβει, υπό την ιδιότητα του «οργάνου που είναι επιφορτισμένο με την επιβολή του νόμου», εμπιστευτικά πληροφοριακά στοιχεία καταχωρισμένα στα μητρώα και στο ανεξάρτητο σύστημα καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας, τα οποία ήταν, κατ' αυτήν, απαραίτητα για την ταυτοποίηση των αυτουργών ποινικού αδικήματος, το άρθρο 10 του κανονισμού 2216/2004 δεν της απαγορεύει να τα γνωστοποιήσει σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο, όπως η ενάγουσα, υπήρξε θύμα του ποινικού αδικήματος. Επίσης, το άρθρο αυτό δεν απαγορεύει στο εν λόγω πρόσωπο να κινήσει, βάσει γνωστοποιηθέντων σε αυτό πληροφοριακών στοιχείων, διαδικασίες με σκοπό την ανάκτηση ορισμένων δικαιωμάτων εκπομπής.

155 Εξ αυτού έπεται ότι το επιχείρημα περί παραβάσεως του άρθρου 19, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87 διά του άρθρου 10 του κανονισμού 2216/2004 είναι απορριπτέο.

156 Δεύτερον, η επιχειρηματολογία της ενάγουσας στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 20 της οδηγίας 2003/87.

157 Συγκεκριμένα, το άρθρο αυτό επιβάλλει, βεβαίως, δύο υποχρεώσεις, μία στον κεντρικό διαχειριστή, δηλαδή στην Επιτροπή, και μία στα κράτη μέλη: αφενός, σε περίπτωση που, κατά τον «αυτόματο έλεγχο», εντοπιστούν ατασθαλίες σχετικά με μια συναλλαγή, ο κεντρικός διαχειριστής ενημερώνει «το ή τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη»· αφετέρου, άπαξ και αυτά ενημερωθούν, τους απαγορεύεται να προβούν στην καταχώριση της συναλλαγής αυτής και κάθε επόμενης συναλλαγής με αντικείμενο τα συγκεκριμένα δικαιώματα, «μέχρις ότου παύσει η ατασθαλία».

158 Ωστόσο, το άρθρο 20 της οδηγίας 2003/87 δεν προβλέπει τη γνωστοποίηση πληροφοριακών στοιχείων σχετικών με συναλλαγή κατά την οποία έχει σημειωθεί «ατασθαλία». Κατά μείζονα λόγο, δεν υποχρεώνει την Επιτροπή να γνωστοποιεί πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με τα δικαιώματα επί των οποίων πραγματοποιήθηκε η συναλλαγή αυτή.

159 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν ευσταθεί ούτε το επιχείρημα περί παραβάσεως του άρθρου 20 της οδηγίας 2003/87 με το άρθρο 10 του κανονισμού 2216/2004 ούτε το επιχείρημα περί παραβιάσεως της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, όπως αυτό παρατίθεται στη σκέψη 152 ανωτέρω.

160 Κατά συνέπεια, ο τρίτος ισχυρισμός πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

δ) Τέταρτος ισχυρισμός, σχετικά με προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας

Επιχειρήματα της ενάγουσας

161 Με τον τέταρτο ισχυρισμό της, η ενάγουσα προβάλλει, εκ νέου, ένσταση ελλείψεως νομιμότητας.

162 Αφενός, υποστηρίζει ότι το άρθρο 10 του κανονισμού 2216/2004 θίγει κατά τρόπο δυσανάλογο το δικαίωμά της ιδιοκτησίας. Συγκεκριμένα, οι κανόνες εμπιστευτικότητας που θεσπίζονται με το άρθρο αυτό δεν επέτρεψαν στην Επιτροπή να ενεργήσει, ως όφειλε, «κατά τρόπο “διεξοδικό, άμεσο, αμερόληπτο και επιμελή”», προκειμένου να τη συνδράμει στη διαλεύκανση της κλοπής των δικαιωμάτων που διατείνεται ότι υπέστη στις 16 Νοεμβρίου 2010. Οι εν λόγω κανόνες δεν της επέτρεψαν έτσι να ανακτήσει τα δικαιώματά της και προκάλεσαν συνέπειες όμοιες με αυτές της απαλλοτριώσεως.

163 Αφετέρου, η ενάγουσα προβάλλει ότι οι εν λόγω κανόνες εμπιστευτικότητας, οι οποίοι αποσκοπούν στη διατήρηση του επιχειρηματικού απορρήτου και στην εξασφάλιση της ρευστότητας στην αγορά, θίγουν την εύρυθμη λειτουργία του συστήματος εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η Επιτροπή. Συνεπώς, δεν εξυπηρετούν κανένα αρκούντως σημαντικό δημόσιο συμφέρον.

Επί του βασίμου των επιχειρημάτων της ενάγουσας

164 Το άρθρο 17, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων εγγυάται το δικαίωμα της ιδιοκτησίας. Το δικαίωμα αυτό δεν έχει, πάντως, τη μορφή απόλυτου προνομίου και μπορεί, κατά συνέπεια, να υπόκειται σε περιορισμούς (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 28ης Μαΐου 2013, T-187/11, Trabelsi κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 75 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

165 Εν προκειμένω, η ενάγουσα προβάλλει, κατ’ ουσίαν, ότι οι κανόνες εμπιστευτικότητας του άρθρου 10 του κανονισμού 2216/2004 εμπόδισαν την εκ μέρους της ανάκτηση των κλαπέντων δικαιωμάτων και, ως εκ τούτου, περιόρισαν εμμέσως την άσκηση του δικαιώματός της ιδιοκτησίας.

166 Ωστόσο, ακόμη και αν ευσταθεί η άποψη αυτή, ο συγκεκριμένος περιορισμός κρίνεται συμβατός με τις επιταγές του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, κατά το οποίο, αφενός, «[κ]άθε περιορισμός στην άσκηση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που αναγνωρίζονται στον παρόντα Χάρτη [των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων] πρέπει να προβλέπεται από τον νόμο και να σέβεται το βασικό περιεχόμενο των εν λόγω δικαιωμάτων και ελευθεριών» και, αφετέρου, «[τ]ηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, περιορισμοί επιτρέπεται να επιβάλλονται μόνον εφόσον είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά σε στόχους γενικού ενδιαφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων».

167 Συγκεκριμένα, πρώτον, οι εν λόγω κανόνες εμπιστευτικότητας έχουν θεσπιστεί με το άρθρο 10 του κανονισμού 2216/2004, το οποίο είναι συμβατό με τις εξουσιοδοτικές διατάξεις του άρθρου 19, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87 (βλ. σκέψη 155 ανωτέρω). Επομένως, πρόκειται για κανόνες που προβλέπονται από τον νόμο, κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

168 Δεύτερον, όπως προαναφέρθηκε στη σκέψη 106 ανωτέρω, οι κανόνες αυτοί κατατείνουν στην προστασία του επιχειρηματικού απορρήτου, πρόκειται δηλαδή για σκοπό «γενικού ενδιαφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση».

169 Τρίτον, οι εν λόγω κανόνες δεν επιβάλλουν δυσανάλογες απαιτήσεις σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό. Αφενός, δεν θίγουν το βασικό περιεχόμενο του δικαιώματος της ιδιοκτησίας. Συγκεκριμένα, δεν προσβάλλουν ευθέως το δικαίωμα αυτό. Αφετέρου, δεν υπερβαίνουν το πρόσφορο και αναγκαίο μέτρο για την επίτευξη του σκοπού για τον οποίον έγινε λόγος στην προηγούμενη σκέψη. Συγκεκριμένα, όπως προαναφέρθηκε στις σκέψεις 113 και 154 ανωτέρω, σε περίπτωση που μια ποινική αρχή, όπως αυτή στην οποία προσέφυγε η ενάγουσα, έχει λάβει, υπό την ιδιότητα του «οργάνου που είναι επιφορτισμένο με την επιβολή του νόμου», εμπιστευτικά πληροφοριακά στοιχεία καταχωρισμένα στα μητρώα και στο ανεξάρτητο σύστημα καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας, τα οποία ήταν, κατ' αυτήν, απαραίτητα για την ταυτοποίηση των αυτουργών ποινικού αδικήματος, το άρθρο 10 του κανονισμού 2216/2004 δεν της απαγορεύει να τα γνωστοποιήσει σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο, όπως η ενάγουσα, υπήρξε θύμα του ποινικού αδικήματος. Εξάλλου, το εν λόγω άρθρο δεν απαγορεύει στο εν λόγω πρόσωπο να προβεί, βάσει των γνωστοποιηθέντων κατά τα προεκτεθέντα στοιχείων, σε ενέργειες για την ανάκτηση των δικαιωμάτων του ούτε καθιστά υπέρμετρα δυσχερή την κίνηση τέτοιων ενεργειών.

170 Κατά συνέπεια, ο ισχυρισμός είναι απορριπτέος.

ε) Πέμπτος ισχυρισμός, σχετικά με παραβίαση της αρχής της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας

171 Με τον πέμπτο ισχυρισμό, η ενάγουσα προβάλλει ότι «η συμπεριφορά της Επιτροπής» συνιστά προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, το οποίο κατοχυρώνεται με το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Συγκεκριμένα, κατά την ενάγουσα, η Επιτροπή την εμπόδισε «de facto […] να προβεί στις απαραίτητες ενέργειες για την ανάκτηση των δικαιωμάτων που [φέρονται να] έχουν κλαπεί», διότι η ενάγουσα «δεν γνώριζε σε ποια χώρα και κατά ποιου να προσφύγει στη δικαιοσύνη».

172 Με τον υπό κρίση ισχυρισμό προβάλλεται ένσταση ελλείψεως νομιμότητας. Συγκεκριμένα, η ενάγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το άρθρο 10 του κανονισμού 2216/2004 παραβιάζει την αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, διότι, σύμφωνα με την ερμηνεία που δόθηκε με τις σκέψεις 106 έως 115 ανωτέρω, επιβάλλει στην Επιτροπή να μη γνωστοποιεί απευθείας στην ενάγουσα πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με τα δικαιώματα εκπομπής που υποστηρίζει ότι της έχουν κλαπεί, με συνέπεια να μην είναι σε θέση να κινήσει τις ένδικες διαδικασίες σε εθνικό επίπεδο για την ανάκτηση των δικαιωμάτων αυτών.

173 Κατ' αυτό τον τρόπο, η ενάγουσα στηρίζεται στην παραδοχή ότι, εφόσον η Επιτροπή δεν επιτρέπεται να της γνωστοποιήσει «απευθείας» εμπιστευτικά πληροφοριακά στοιχεία που περιλαμβάνονται στα μητρώα και στο ανεξάρτητο σύστημα καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας, δεν δύναται να κινήσει ένδικες διαδικασίες προς ανάκτηση των δικαιωμάτων εκπομπής που υποστηρίζει ότι της έχουν κλαπεί.

174 Ωστόσο, όπως προκύπτει από τα προεκτεθέντα στις σκέψεις 113, 154 και 169 ανωτέρω, η επιχειρηματολογία αυτή στηρίζεται στην εσφαλμένη παραδοχή ότι το άρθρο 10 του κανονισμού 2216/2004 απαγορεύει στη μεν ρουμανική εισαγγελική αρχή να διαβιβάσει στην ενάγουσα τα εμπιστευτικά πληροφοριακά στοιχεία που ενδεχομένως περιέχει η απάντηση της Επιτροπής στο

αίτημα δικαστικής συνδρομής, στη δε ενάγουσα να κάνει χρήση των εν λόγω στοιχείων προκειμένου να κινήσει ένδικες διαδικασίες προς ανάκτηση των δικαιωμάτων εκπομπής που φέρονται να έχουν κλαπεί.

175 Συνεπώς, ο πέμπτος ισχυρισμός είναι απορριπτέος.

στ) Έκτος ισχυρισμός, σχετικά με παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου

176 Κατά πάγια νομολογία, η αρχή της ασφάλειας δικαίου σκοπεί στην εξασφάλιση της προβλεψιμότητας των εννόμων καταστάσεων και σχέσεων που διέπονται από το δίκαιο της Ένωσης (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Σεπτεμβρίου 2005, C-199/03, Ιρλανδία κατά Επιτροπής, σκέψη 69 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

177 Με τον έκτο ισχυρισμό της, η ενάγουσα προβάλλει εκ νέου ένσταση ελλείψεως νομιμότητας. Υποστηρίζει ότι μια κανονιστική ρύθμιση «πρέπει να εφαρμόζεται με εύλογο βαθμό σαφήνειας και συνοχής, ώστε να αποφεύγεται κατά το δυνατόν η ανασφάλεια δικαίου και η αβεβαιότητα των υποκειμένων δικαίου όσον αφορά τα θεσπιζόμενα μέτρα». Κατά την ενάγουσα, πάντως, «εν προκειμένω, είναι πρόδηλο ότι η Επιτροπή προκάλεσε σοβαρή νομική αβεβαιότητα, [διότι] η ρύθμιση του Πρωτοκόλλου του Κυότο είναι λιγότερο περιοριστική [όσον αφορά την εμπιστευτικότητα]».

178 Επομένως, η ενάγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι η διαφορετική μεταχείριση, από πλευράς εμπιστευτικότητας, των δικαιωμάτων εκπομπής σε σχέση με τις μονάδες Κυότο μαρτυρεί έλλειψη συνοχής και, ως εκ τούτου, συνιστά παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου.

179 Ωστόσο, τα δικαιώματα εκπομπής και οι μονάδες Κυότο δεν είναι της ίδιας φύσεως (βλ. σκέψη 139 ανωτέρω). Επομένως, ακόμη και αν, όπως διατείνεται η ενάγουσα, οι κανόνες της εμπιστευτικότητας είναι διαφορετικοί για τα δικαιώματα εκπομπής σε σχέση με τις μονάδες Κυότο, δεν μεταβάλλεται ο βαθμός προβλεψιμότητας των κανόνων αυτών και, συνεπώς, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της ασφάλειας δικαίου.

180 Κατά συνέπεια, ο έκτος ισχυρισμός κρίνεται απορριπτέος.

ζ) Έβδομος ισχυρισμός, σχετικά με παράβαση του άρθρου 2 της οδηγίας 91/308

181 Κατά το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο πρέπει να περιέχει, μεταξύ άλλων, συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση. Η εν λόγω συνοπτική έκθεση πρέπει να είναι αρκούντως σαφής και ακριβής ώστε να μπορεί ο μεν καθού διάδικος να προετοιμάσει την άμυνά του, το δε Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί της αγωγής, χωρίς να χρειάζεται ενδεχομένως άλλα στοιχεία. Για να κατοχυρωθεί η ασφάλεια δικαίου και η ορθή απονομή της δικαιοσύνης είναι απαραίτητο, για να είναι παραδεκτός ένας ισχυρισμός, το περιεχόμενό τους προκύπτει κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό (βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 28ης Νοεμβρίου 2013, T-424/12, Gaumina κατά EIGE, σκέψη 18 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

182 Με τον έβδομο ισχυρισμό, η ενάγουσα υποστηρίζει ότι «η Επιτροπή δεν τήρησε» την οδηγία 91/308/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 1991, για την πρόληψη της χρησιμοποίησης του χρηματοπιστωτικού συστήματος για τη νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες (ΕΕ L 166, σ. 77), «δεδομένου ότι […] το άρθρο 2 της οδηγίας αυτής επιβάλλει απαγόρευση της

νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες […] και [ότι η Επιτροπή], σύμφωνα με υπόμνημα υποβληθέν [ενώπιον του tribunal de première instance de Bruxelles], εμφανίζεται ως χρηματοδοτικός οργανισμός, επισημαίνοντας ότι το [ανεξάρτητο σύστημα καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας] απλώς καταγράφει τις συναλλαγές, αλλά δεν μετέχει σε αυτές».

183 Από τον συγκεκριμένο ισχυρισμό, όπως είναι διατυπωμένος στην αγωγή, συνάγεται ότι ενάγουσα στηρίζεται στην παραδοχή ότι η Επιτροπή, όταν ενεργεί ως κεντρικός διαχειριστής του ανεξάρτητου συστήματος καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας, λειτουργεί ως χρηματοδοτικός οργανισμός και, ως εκ τούτου, υπόκειται στην απαγόρευση της νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες, απαγόρευση που επιβάλλεται, κατ' αυτήν, από το άρθρο 2 της οδηγίας 91/308.

184 Ωστόσο, ερωτηθείσα εάν θεωρεί ότι ο συγκεκριμένος ισχυρισμός πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, η ενάγουσα ανέφερε στην απάντησή της ότι δεν εννοούσε ότι η οδηγία 91/308 έχει εφαρμογή ως προς την Επιτροπή.

185 Στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να προσδιορίσει το περιεχόμενο του έβδομου ισχυρισμού, ο οποίος, άλλωστε, εκτίθεται συνοπτικά στην αγωγή. Επομένως, ο ισχυρισμός αυτός δεν τηρεί τις επιταγές του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας περί συνεκτικότητας και κατανοήσεως. Είναι, συνεπώς, απορριπτέος ως απαράδεκτος.

186 Επιπλέον, ο υπό κρίση ισχυρισμός, ακόμη και αν γινόταν δεκτό ότι, παρά τις αντιφάσεις και τις ασάφειες που χαρακτηρίζουν τον τρόπο εκθέσεώς του, πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, θα απορριπτόταν ως αβάσιμος.

187 Συγκεκριμένα, πρώτον, το άρθρο 2 της οδηγίας 91/308, το οποίο επικαλείται η ενάγουσα, ορίζει ότι «[τα] κράτη μέλη μεριμνούν ώστε να απαγορεύεται η […] νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες». Επομένως, το άρθρο αυτό επιβάλλει υποχρεώσεις μόνο στα κράτη μέλη. Κατά συνέπεια, η ενάγουσα δεν μπορεί να το επικαλεστεί λυσιτελώς προκειμένου να αποδείξει την έλλειψη νομιμότητας συμπεριφοράς της Επιτροπής.

188 Δεύτερον, ακόμη και αν η ενάγουσα εννοούσε, με την αγωγή, ότι στην έννομη τάξη της Ένωσης υφίσταται γενική αρχή που απαγορεύει τη νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες, η επιχειρηματολογία της θα έπρεπε να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, η ενάγουσα δεν αναφέρει καν τους λόγους για τους οποίους η προσαπτόμενη στην Επιτροπή άρνηση γνωστοποιήσεως των πληροφοριακών στοιχείων σχετικά με τα δικαιώματα που φέρονται να έχουν κλαπεί στις 16 Νοεμβρίου 2010 μπορεί να εξομοιωθεί με πράξη νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες.

189 Τρίτον, ακόμη και αν γινόταν δεκτό ότι η άρνηση αυτή συνιστά, σύμφωνα με την ενάγουσα, απόκρυψη της προελεύσεως ή του τόπου καταχωρίσεως των κλαπέντων δικαιωμάτων, η επιχειρηματολογία της ενάγουσας δεν ευσταθεί. Συγκεκριμένα, είναι αληθές ότι, κατά το άρθρο 1, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας 91/308, ο όρος «νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες» καλύπτει, ειδικότερα, την «απόκρυψη ή [τη] συγκάλυψη της αλήθειας όσον αφορά τη φύση, προέλευση, διάθεση ή διακίνηση περιουσίας ή τον τόπο στον οποίο αυτή ευρίσκεται, ή την κυριότητα επί περιουσίας ή εκ σχετικών μ' αυτή δικαιωμάτων, εν γνώσει του ότι προέρχεται από παράνομη δραστηριότητα ή από πράξη συμμετοχής σε παράνομη δραστηριότητα». Ωστόσο, το γεγονός ότι η Επιτροπή αρνήθηκε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 10 του κανονισμού 2216/2004, να γνωστοποιήσει απευθείας στην ενάγουσα πληροφοριακά στοιχεία

σχετικά με τα δικαιώματα που φέρονται να έχουν κλαπεί δεν αποδεικνύει ότι η Επιτροπή είχε την πρόθεση να αποκρύψει την προέλευση ή τον τόπο καταχωρίσεως των δικαιωμάτων αυτών. Εξάλλου, όπως προαναφέρθηκε στη σκέψη 121 ανωτέρω, δεν αμφισβητείται ότι, στις 7 Απριλίου 2011, η OLAF διαβίβασε, εξ ονόματος της Επιτροπής, στη ρουμανική εισαγγελική αρχή πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με τα δικαιώματα αυτά.

190 Από το σύνολο των προεκτεθέντων, προκύπτει ότι δεν αποδείχθηκε έλλειψη νομιμότητας της πρώτης προσαπτόμενης στην Επιτροπή συμπεριφοράς.

Β — Δεύτερη προσαπτόμενη συμπεριφορά, η οποία συνίσταται στην άρνηση απαγορεύσεως κάθε συναλλαγής επί των δικαιωμάτων που φέρονται να έχουν κλαπεί στις 16 Νοεμβρίου 2010

1. Υποστατό της δεύτερης προσαπτόμενης συμπεριφοράς

191 Ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η ενάγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή αρνήθηκε να «δεσμεύσει» τα δικαιώματα που διατείνεται ότι της εκλάπησαν. Πρόκειται για τη δεύτερη συμπεριφορά που προσάπτει η ενάγουσα στο εν λόγω θεσμικό όργανο (βλ. σκέψεις 58 και 59 ανωτέρω).

192 Το υποστατό της συμπεριφοράς αυτής είναι διαπιστωμένο.

193 Συγκεκριμένα, με έγγραφο της 24ης Νοεμβρίου 2010, η ενάγουσα υπέδειξε στην Επιτροπή «να ζητήσει από τα εθνικά μητρώα» να «δεσμεύσουν τους λογαριασμούς» διά των οποίων είχαν διακινηθεί τα δικαιώματα που φέρονται να έχουν κλαπεί. Αρχικώς, ζήτησε επισήμως από την Επιτροπή όχι να δεσμεύσει η ίδια τους λογαριασμούς αυτούς, αλλά να υποχρεώσει τις εθνικές αρχές να προβούν στην ενέργεια αυτή. Εν συνεχεία, το αίτημα περί δεσμεύσεως υποβλήθηκε εκ νέου, ελαφρώς τροποποιημένο. Καταρχάς, με έγγραφο της 2ας Δεκεμβρίου 2010, ζητήθηκε από την Επιτροπή, εξ ονόματος της ενάγουσας, «να απαγορεύσει [η ίδια] την πρόσβαση στους λογαριασμούς» αυτούς (βλ. σκέψη 26 ανωτέρω). Με άλλα λόγια, ζητήθηκε από την Επιτροπή να «δεσμεύσει» η ίδια όχι μόνον τα δικαιώματα, αλλά και το σύνολο των λογαριασμών διά των οποίων είχαν αυτά διακινηθεί. Τέλος, με έγγραφο της 31ης Μαΐου 2011, υποβλήθηκε στην Επιτροπή τρίτο αίτημα, με το οποίο της ζητήθηκε να «δεσμεύσει» η ίδια μόνον τα κλαπέντα δικαιώματα.

194 Το τελευταίο αυτό αίτημα απορρίφθηκε, πάντως, με έγγραφο της 18ης Ιουλίου 2011 (βλ. σκέψη 40 ανωτέρω).

2. Νομιμότητα της δεύτερης προσαπτόμενης συμπεριφοράς

195 Για να αποδείξει την έλλειψη νομιμότητας της δεύτερης συμπεριφοράς που προσάπτει στην Επιτροπή, η ενάγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, πέντε ισχυρισμούς. Αυτοί εξετάζονται στη συνέχεια.

α) Πρώτος ισχυρισμός, σχετικά με παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως

196 Μεταξύ των εγγυήσεων που παρέχει το δίκαιο της Ένωσης, στο πλαίσιο των διοικητικών διαδικασιών συγκαταλέγεται η κατοχυρωμένη με το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων αρχή της χρηστής διοικήσεως, συνυφασμένη με την οποία είναι η υποχρέωση του θεσμικού οργάνου να εξετάζει με επιμέλεια και αμεροληψία όλα τα κρίσιμα στοιχεία της κρινόμενης υποθέσεως (αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 2012, T-387/09, Applied Microengineering κατά Επιτροπής, σκέψη 76, και της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, T-333/10, ATC κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 84).

197 Με τον πρώτο ισχυρισμό, η ενάγουσα προβάλλει ότι «η Επιτροπή επέδειξε κακή πίστη και κακή πρόθεση κατά την εκτέλεση του καθήκοντός της επιμέλειας, καθώς υποστήριξε, μεταξύ άλλων, ότι δεν ήταν σε θέση να δεσμεύσει τα δικαιώματα αμέσως μετά τη άμεση γνωστοποίηση της κλοπής από [τις ρουμανικές αρχές], ενώ λιγότερο από δύο μήνες αργότερα δέσμευσε το σύνολο των μητρώων επί πολλούς μήνες, συνεχίζοντας ωστόσο να υποστηρίζει ότι δεν ήταν δυνατόν να δεσμεύσει μεμονωμένα δικαιώματα εκπομπής».

198 Η ενάγουσα, δηλαδή, υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, αρνούμενη να απαγορεύσει κάθε συναλλαγή επί των δικαιωμάτων που φέρονται να της έχουν κλαπεί, δεν ενήργησε με επιμέλεια, παραβιάζοντας έτσι την αρχή της χρηστής διοικήσεως.

199 Συνεπώς, η ενάγουσα θεωρεί δεδομένο ότι η Επιτροπή είχε την εξουσία να προβεί σε μια τέτοια δέσμευση. Συγκεκριμένα, προαπαιτούμενο για να μπορεί μια αρχή να ενεργήσει με επιμέλεια σε ένα συγκεκριμένο τομέα είναι να έχει την εξουσία να ενεργήσει στον τομέα αυτόν.

200 Ως εκ τούτου, η παραδοχή στη οποία στηρίζεται η ενάγουσα είναι εσφαλμένη.

201 Συγκεκριμένα, πρώτον, ο κανονισμός 2216/2004 επιτρέπει τη δέσμευση ορισμένων δικαιωμάτων καταχωρισμένων σε μητρώο μόνο στην περίπτωση που προβλέπεται στο άρθρο 27. Πρόκειται για την περίπτωση κατά την οποία «την 1η Απριλίου […] τα στοιχεία για τις ετήσιες εξακριβωμένες εκπομπές μιας εγκατάστασης για το προηγούμενο έτος δεν έχουν εισαχθεί στον πίνακα “εξακριβωμένες εκπομπές”», οπότε επιβάλλεται η δέσμευση του λογαριασμού του συγκεκριμένου φορέα. Συγκεκριμένα, πρόκειται για την περίπτωση κατά την οποία ένας φορέας εκμεταλλεύσεως δεν έχει εμπρόθεσμα τηρήσει, όσον αφορά κάποια από τις εγκαταστάσεις αυτές, τους τεχνικούς κανόνες σχετικά με τη δήλωση της ποσότητας αερίων θερμοκηπίου που έχει εκπέμψει η εν λόγω εγκατάσταση, όπως η ποσότητα αυτή έχει εγκριθεί από την αρμόδια αρχή.

202 Εν πάση περιπτώσει, είναι, πάντως, πρόδηλο ότι η ζητούμενη από την ενάγουσα δέσμευση δικαιωμάτων δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 27 του κανονισμού 2216/2004.

203 Δεύτερον, είναι ακριβές ότι η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι τον Ιανουάριο του 2011 σημειώθηκε διακοπή της προσβάσεως στα μητρώα.

204 Ωστόσο, ανέφερε, χωρίς η ενάγουσα να την αντικρούσει, ότι η διακοπή αυτή της προσβάσεως στα μητρώα είχε ως νομική βάση το άρθρο 69 του κανονισμού 2216/2004, κατά το οποίο:

«Ο κεντρικός διαχειριστής μπορεί να αναστείλει την πρόσβαση στο ανεξάρτητο σύστημα καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας και ο διαχειριστής ενός μητρώου μπορεί να αναστείλει την πρόσβαση στο μητρώο του εάν υπάρξει παραβίαση της ασφάλειας του ανεξάρτητου συστήματος καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας ή ενός μητρώου η οποία απειλεί την ακεραιότητα του ανεξάρτητου

συστήματος καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας ή ενός μητρώου ή παρόμοια επιβουλή κατά της ακεραιότητας του συστήματος μητρώων και των εφεδρικών συστημάτων […]».

205 Ωστόσο, αντιθέτως προς ό,τι υπονοεί η ενάγουσα, το άρθρο αυτό δεν επιτρέπει τη διακοπή της προσβάσεως σε ορισμένους λογαριασμούς αποθέματος εντός του μητρώου. Επιτρέπει μόνο, σε περίπτωση συστημικού κινδύνου, τη διακοπή της προσβάσεως στο σύνολο του μητρώου ή στο σύνολο του ανεξάρτητου συστήματος καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας.

206 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο ισχυρισμός περί παραβιάσεως της αρχής της χρηστής διοικήσεως πρέπει να απορριφθεί.

β) Δεύτερος ισχυρισμός, σχετικά, κατ' ουσίαν, με παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου

207 Με τον δεύτερο ισχυρισμό της, η ενάγουσα προβάλλει ότι μια κανονιστική ρύθμιση «πρέπει να εφαρμόζεται με εύλογο βαθμό σαφήνειας και συνοχής, ώστε να αποφεύγεται κατά το δυνατόν η ανασφάλεια δικαίου και η αβεβαιότητα των υποκειμένων δικαίου όσον αφορά τα θεσπιζόμενα μέτρα». Κατά την ενάγουσα, πάντως, «εν προκειμένω, είναι πρόδηλο ότι η Επιτροπή προκάλεσε σοβαρή νομική αβεβαιότητα», διότι «αρχικώς δήλωσε ότι δεν είναι δυνατή [η δέσμευση των δικαιωμάτων εκπομπής] και, εν συνεχεία, διέκοψε την πρόσβαση στο σύνολο του ευρωπαϊκού συστήματος εμπορίας δικαιωμάτων [τον Ιανουάριου του 2011]». Η ενάγουσα προβάλλει επιπροσθέτως ότι η διαφορετική αυτή μεταχείριση παρίσταται ακόμη λιγότερο εύλογη, δεδομένου ότι η διακοπή της προσβάσεως στο «σύνολο του ευρωπαϊκού συστήματος εμπορίας δικαιωμάτων» πραγματοποιήθηκε μετά τη διάπραξη κλοπών όμοιων με αυτή της οποίας υποστηρίζει ότι υπήρξε θύμα.

208 Ο ισχυρισμός αυτός στηρίζεται στην παραδοχή ότι η Επιτροπή μπορούσε να δεσμεύσει δικαιώματα εκπομπής καταχωρισμένα σε λογαριασμό αποθέματος στηριζόμενη στην ίδια νομική βάση που επικαλέστηκε για τη διακοπή της προσβάσεως στα μητρώα τον Ιανουάριο του 2011.

209 Η παραδοχή αυτή όμως δεν ευσταθεί. Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 203 έως 205 ανωτέρω, η πρόσβαση στα μητρώα διεκόπη τον Ιανουάριο του 2011, βάσει του άρθρου 69 του κανονισμού 2216/2004. Το άρθρο αυτό επιτρέπει μεν τη γενική διακοπή της προσβάσεως στα μητρώα σε περίπτωση συστημικού κινδύνου, πλην όμως δεν επιτρέπει, όπως ζητεί η ενάγουσα, δέσμευση ορισμένων δικαιωμάτων εκπομπής καταχωρισμένων σε λογαριασμό αποθέματος στο εσωτερικό ενός μητρώου.

210 Επομένως, διακόπτοντας την πρόσβαση στα μητρώα τον Ιανουάριο του 2011 και αρνούμενη στη συνέχεια να κάνει δεκτό το αίτημα της ενάγουσας για δέσμευση ορισμένων δικαιωμάτων η Επιτροπή δεν ενήργησε κατά τρόπο ασυνεπή ούτε παραβίασε την αρχή της ασφάλειας δικαίου, όπως διατείνεται η ενάγουσα.

211 Συνεπώς, ο δεύτερος ισχυρισμός είναι απορριπτέος.

γ) Τρίτος ισχυρισμός, σχετικά με παράβαση του άρθρου 20 της οδηγίας 2003/87

212 Όπως προαναφέρθηκε στη σκέψη 148 ανωτέρω, το άρθρο 20 της οδηγίας 2003/87 ορίζει:

«[…]

Ο κεντρικός διαχειριστής πραγματοποιεί αυτόματο έλεγχο κάθε συναλλαγής στα μητρώα μέσω του ανεξάρτητου συστήματος καταγραφής συναλλαγών ώστε να μην γίνονται ατασθαλίες στην εκχώρηση, τη μεταβίβαση και την ακύρωση δικαιωμάτων.

3. Εάν, μέσω του αυτόματου ελέγχου, εντοπιστούν ατασθαλίες, ο κεντρικός διαχειριστής ενημερώνει το ή τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη, τα οποία πρέπει να μην καταχωρούν τις συγκεκριμένες συναλλαγές ή τυχόν περαιτέρω συναλλαγές σχετικές με τα υπόψη δικαιώματα μέχρις ότου παύσει η ατασθαλία.»

213 Με τον τρίτο ισχυρισμό, η ενάγουσα προβάλλει ότι, «εφόσον η οδηγία 2003/87 επιτάσσει τη διενέργεια "αυτόματων" ελέγχων για τη διαπίστωση ατασθαλιών και τη δέσμευση των δικαιωμάτων ως προς τα οποία έχουν εντοπιστεί ατασθαλίες, η Επιτροπή οφείλει, κατά μείζονα λόγο, να παρεμβαίνει σε περίπτωση γνωστοποιήσεως των ατασθαλιών αυτών». Προβάλλει επιπροσθέτως ότι, «σε περίπτωση γνωστοποιήσεως ατασθαλιών, το άρθρο 20 της οδηγίας 2003/87 δεν αφήνει κανένα περιθώριο εκτιμήσεως στην Επιτροπή όσον αφορά τη δέσμευση των οικείων δικαιωμάτων». Κατά την ενάγουσα, τυχόν διαφορετική ερμηνεία του άρθρου 20 της οδηγίας 2003/87 θα ήταν «αντίθετη» προς τον σκοπό του, ο οποίος συνίσταται «στην αποτροπή των ατασθαλιών και της απάτης, οι οποίες θίγουν την ακεραιότητα του ανεξάρτητου συστήματος καταγραφής συναλλαγών της Κοινότητας».

214 Πρέπει, ωστόσο, να επισημανθεί ότι το άρθρο 20 της οδηγίας 2003/87 αφορά τις ατασθαλίες που μπορούν να εντοπιστούν με τη διενέργεια «αυτόματων ελέγχων». Ωστόσο, η ενάγουσα, ενώ προβάλλει ότι δεν είχε δώσει την έγκρισή της για τη μεταφορά των δικαιωμάτων που πραγματοποιήθηκε στις 16 Νοεμβρίου 2010 από τους λογαριασμούς της στο μητρώο της Ρουμανίας, υπονοώντας ότι η μεταφορά αυτή συνιστά ατασθαλία, εντούτοις δεν προβάλλει, ούτε βέβαια αποδεικνύει, ότι η ατασθαλία αυτή μπορούσε να εντοπιστεί από έναν απλό αυτόματο έλεγχο.

215 Κατά τα λοιπά, ακόμη και αν, αφενός, γινόταν δεκτό ότι η επίμαχη μεταφορά δικαιωμάτων συνιστά «ατασθαλία» κατά την έννοια του άρθρου 20 της οδηγίας 2003/87 και, αφετέρου, όπως υποστηρίζει η ενάγουσα, το άρθρο αυτό υποχρεώνει την Επιτροπή να λάβει τα προβλεπόμενα από αυτό μέτρα όχι μόνον όταν οι υπηρεσίες της εντοπίσουν «ατασθαλία» κατόπιν αυτόματου ελέγχου, αλλά και όταν η ατασθαλία της επισημανθεί από ενδιαφερόμενο, η επιχειρηματολογία της ενάγουσας δεν θα ευδοκιμούσε. Συγκεκριμένα, το άρθρο 20 της οδηγίας 2003/87 υποχρεώνει καταρχάς την Επιτροπή, ως κεντρικό διαχειριστή, να ενημερώνει τα οικεία κράτη μέλη σε περίπτωση εντοπισμού «ατασθαλιών» στις συναλλαγές και, στη συνέχεια, τα κράτη μέλη να μην καταχωρίζουν τις συναλλαγές αυτές. Αντιθέτως, δεν την υποχρεώνει, και ούτε καν της επιτρέπει, ρητώς ή εμμέσως, να προβαίνει η ίδια στη δέσμευση των δικαιωμάτων επί των οποίων έχουν πραγματοποιηθεί οι συναλλαγές αυτές.

216 Κατά συνέπεια, ο τρίτος ισχυρισμός είναι απορριπτέος.

δ) Τέταρτος ισχυρισμός, σχετικά με παραβίαση της αρχής της ισότητας

217 Με το υπόμνημα απαντήσεως, η ενάγουσα προβάλλει, για πρώτη φορά, ότι η Επιτροπή της επιφύλαξε λιγότερο ευνοϊκή μεταχείριση σε σχέση με τις εταιρίες που υπήρξαν θύματα κλοπής δικαιωμάτων εκπομπής στις αρχές του 2010. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με άρθρο που δημοσιεύθηκε το 2011, στην περίπτωση των εταιριών αυτών, η Επιτροπή είχε ενεργήσει προβαίνοντας σε δέσμευση των κλαπέντων δικαιωμάτων.

218 Ωστόσο, όπως προκύπτει από τις διατάξεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με εκείνες του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών μετά την κατάθεση του εισαγωγικού δικογράφου, εκτός και αν οι ισχυρισμοί αυτοί στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία. Εντούτοις, ισχυρισμός ο οποίος αποτελεί ανάπτυξη ισχυρισμού που έχει προβληθεί προηγουμένως άμεσα ή έμμεσα με το εισαγωγικό δικόγραφο και σχετίζεται στενά με αυτόν πρέπει να κηρύσσεται παραδεκτός (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 15ης Οκτωβρίου 2008, T-345/05, Mote κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 2008, σ. II-2849, σκέψη 85 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

219 Πάντως, πρώτον, αντιθέτως προς ό,τι προέβαλε η ενάγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο συγκεκριμένος ισχυρισμός δεν αποτελεί ανάπτυξη κανενός από τους ισχυρισμούς που προβλήθηκαν με το δικόγραφο της αγωγής. Δεύτερον, δεν στηρίζεται σε στοιχεία που η ενάγουσα εντόπισε κατά τη δίκη. Τρίτον, προβλήθηκε εκπρόθεσμα με το υπόμνημα απαντήσεως. Κατά τα λοιπά, επισημαίνεται ότι η ενάγουσα δεν εξέθεσε τους λόγους που δικαιολογούν την εκπρόθεσμη προβολή του συγκεκριμένου ισχυρισμού, παρά τη σχετική προτροπή του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

220 Επομένως, ο τέταρτος ισχυρισμός είναι απαράδεκτος.

221 Κατά τα λοιπά, ο συγκεκριμένος ισχυρισμός, ακόμη και αν δεν απορριπτόταν ως απαράδεκτος, θα απορριπτόταν ως ουσία αβάσιμος. Συγκεκριμένα, σε κανένα σημείο του άρθρου που παραθέτει η ενάγουσα δεν αναφέρεται ότι η Επιτροπή προέβη η ίδια στη δέσμευση των κλαπέντων δικαιωμάτων. Αναφέρεται ότι ο εντοπισμός ορισμένων περιπτώσεων απάτης είχε «ως συνέπεια την αναστολή των συναλλαγών από τους λογαριασμούς των χρηστών που είχαν πληγεί». Δεν διευκρινίζεται, όμως, ποια αρχή προέβη στην αναστολή των εν λόγω συναλλαγών.

ε) Πέμπτος ισχυρισμός, σχετικά με προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προστασίας

222 Με τον πέμπτο ισχυρισμό της, η ενάγουσα προβάλλει ότι η άρνηση δεσμεύσεως των δικαιωμάτων εκπομπής που φέρονται να έχουν κλαπεί συνιστά προσβολή του δικαιώματός της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας. Συγκεκριμένα, κατά την ενάγουσα, η μη δέσμευση των δικαιωμάτων αυτών αποτελεί σοβαρό πλήγμα στην αποτελεσματικότητα των ένδικων διαδικασιών που μπορούν να κινηθούν προς ανάκτησή τους.

223 Ωστόσο, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η ενάγουσα, για την ταυτοποίηση ενός δικαιώματος εκπομπής και, εν συνεχεία, για την κίνηση ένδικης διαδικασίας με σκοπό την ανάκτησή του, δεν είναι απαραίτητο να εμποδιστούν οι συναλλαγές επί του δικαιώματος αυτού. Συγκεκριμένα, σε κάθε δικαίωμα εκπομπής αποδίδεται, βάσει του άρθρου 39, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2216/2004, «αποκλειστικό αναγνωριστικό κωδικό μονάδας», με συνέπεια να είναι δυνατή η ταυτοποίησή του, ακόμη και αν δεν «δεσμευθεί».

224 Επιπλέον, όπως προαναφέρθηκε στις σκέψεις 113, 154, 169 και 174 ανωτέρω, η παράγραφος 2β του άρθρου 10 του κανονισμού 2216/2004 δεν απαγορεύει σε μια ποινική αρχή, όπως αυτή στην οποία προσέφυγε η ενάγουσα, να γνωστοποιήσει σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο, όπως η ενάγουσα, φέρεται να έχει πέσει θύμα κλοπής δικαιωμάτων εκπομπής εμπιστευτικά πληροφοριακά στοιχεία που έχουν περιέλθει σε γνώση της και αφορούν, π.χ., τον τόπο καταχωρίσεως των δικαιωμάτων αυτών. Η διάταξη αυτή δεν απαγορεύει επίσης στο πρόσωπο

αυτό να χρησιμοποιήσει τα πληροφοριακά στοιχεία που του γνωστοποιήθηκαν κατά τα προεκτεθέντα, προκειμένου να κινήσει ένδικες διαδικασίες για την ανάκτηση των δικαιωμάτων εκπομπής που διατείνεται ότι εκλάπησαν από αυτό.

225 Συνεπώς, ο πέμπτος ισχυρισμός είναι απορριπτέος.

226 Από το σύνολο των προεκτεθέντων συνάγεται ότι δεν στοιχειοθετήθηκε έλλειψη νομιμότητας της δεύτερης συμπεριφοράς που προσάπτεται στην Επιτροπή.

227 Τα αιτήματα αποζημιώσεως που υποβλήθηκαν στο πεδίο της υποκειμενικής ευθύνη κρίνονται, ως εκ τούτου, απορριπτέα.

II – Επί της ευθύνης άνευ πταίσματος

Α — Επιχειρήματα της ενάγουσας

228 Επικουρικώς, η ενάγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ευθύνη άνευ πταίσματος.

229 Υποστηρίζει ότι μπορεί να καταλογιστεί ευθύνη στην Ένωση, ακόμη και όταν, αφενός, η προσαπτόμενη συμπεριφορά δεν παραβιάζει την εφαρμοστέα νομοθεσία και, αφετέρου, η νομοθεσία αυτή είναι συμβατή με υπέρτερης ισχύος κανόνες. Υποστηρίζει, ακόμη, ότι, εν προκειμένω, στοιχειοθετείται τέτοια ευθύνη εκ σύννομων πράξεων. Συγκεκριμένα, οι ενέργειες της Επιτροπής της προξένησαν ασυνήθη και ειδική ζημία, μη δυνάμενη να δικαιολογηθεί επαρκώς από λόγους δημοσίου συμφέροντος. Από την αγωγή προκύπτει ότι, κατά την ενάγουσα, οι ενέργειες αυτές συνίστανται, αφενός, στη θέσπιση κανόνα, και συγκεκριμένα του άρθρου 10 του κανονισμού 2216/2004, και, αφετέρου, στη λήψη εξατομικευμένων μέτρων, δηλαδή στην εφαρμογή αυτού του άρθρου σε μια συγκεκριμένη περίπτωση.

230 Ειδικότερα, επικαλούμενη την απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 2000, C-237/98 P, Dorsch Consult κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. I-4549, σκέψη 18), η ενάγουσα προβάλλει ότι ευθύνη άνευ πταίσματος της Ένωσης στοιχειοθετείται σε περίπτωση που η προβαλλόμενη ζημία θίγει συγκεκριμένη κατηγορία επιχειρήσεων κατά τόπο δυσανάλογο σε σχέση με άλλες επιχειρήσεις και υπερβαίνει τα όρια των οικονομικών κινδύνων που είναι εγγενείς στις δραστηριότητες του οικείου κλάδου, χωρίς η κανονιστική πράξη εξαιτίας της οποίας προκλήθηκε η ζημία να μπορεί να δικαιολογηθεί από λόγους γενικού οικονομικού συμφέροντος.

231 Η ενάγουσα υποστηρίζει, επικαλούμενη τους κανόνες που απορρέουν από την ως άνω απόφαση, ότι, πρώτον, η ζημία που υπέστη είναι ασυνήθης, διότι «τη θίγει κατά τρόπο δυσανάλογο σε σχέση με τις λοιπές επιχειρήσεις του κλάδου οι οποίες δεν έχουν υποστεί ανεπανόρθωτη απώλεια δικαιωμάτων εκπομπής λόγω κλοπής».

232 Δεύτερον, φρονεί ότι υπέστη ειδική ζημία, διότι «εξακολουθεί να υφίσταται, όχι για λόγους σχετιζόμενους με τις δραστηριότητές της ή ακόμη και την κλοπή αυτή καθαυτή ή άλλη “συνήθη” αιτία αναγόμενη στην εταιρία, αλλά λόγω της αδυναμίας ανακτήσεως των κλαπέντων δικαιωμάτων εκπομπής».

233 Τρίτον, προβάλλει ότι θεσπισθέντες με το άρθρο 10 του κανονισμού 2216/2004 κανόνες εμπιστευτικότητας προστατεύουν μόνον ιδιωτικά συμφέροντα, δηλαδή τα συμφέροντα των «λοιπών επιχειρήσεων της αγοράς, οι οποίες αγόρασαν ή απέκρυψαν τα κλαπέντα δικαιώματα». Κατά την ενάγουσα, οι κανόνες αυτοί δεν είναι, άλλωστε, αναγκαίοι για την ομαλή λειτουργία της αγοράς των δικαιωμάτων εκπομπής.

Β — Επί του βασίμου των επιχειρημάτων της ενάγουσας

234 Με την απόφασή του της 9ης Σεπτεμβρίου 2008, C-120/06 P και C-121/06 P, FIAMM κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 2008, σ. I-6513, σκέψεις 175 και 176), το Δικαστήριο έκρινε ότι από τη συγκριτική εξέταση των εννόμων τάξεων των κρατών μελών δεν συνάγεται η «ύπαρξη μιας αρχής περί της γενέσεως ευθύνης σε περίπτωση που υφίσταται νόμιμη πράξη ή παράλειψη της δημόσιας αρχής, ιδίως εφόσον πρόκειται για πράξη ή παράλειψη κανονιστικής φύσεως». Εν συνεχεία, εφαρμόζοντας τη διαπίστωση αυτή στην περίπτωση που τέθηκε στην κρίση του, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι, «κατά το παρόν στάδιο εξελίξεως του [δικαίου της Ένωσης], δεν υφίσταται καθεστώς ευθύνης που να καθιστά δυνατή τη στοιχειοθέτηση της ευθύνης της [Ένωσης] λόγω συμπεριφοράς της που εμπίπτει στο πεδίο της κανονιστικής αρμοδιότητάς της, σε περίπτωση κατά την οποία η ενδεχόμενη ασυμφωνία της συμπεριφοράς αυτής προς [διεθνή συμφωνία] δεν μπορεί να προβληθεί ενώπιον του [δικαστή της Ένωσης]».

235 Ωστόσο, με την απόφαση της 25ης Μαρτίου 2010, C-414/08 P, Sviluppo Italia Basilicata κατά Επιτροπής (Συλλογή 2010, σ. I-2559, σκέψη 141), το Δικαστήριο, αφού επισήμανε ότι παρέλκει η κρίση «επί της δυνατότητας στοιχειοθετήσεως της ευθύνης της Ένωσης για ζημία λόγω νόμιμης πράξεως υπό συνθήκες όπως αυτές της υπό κρίση υποθέσεως», διευκρίνισε ότι το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, ισχυρισμό περί ευθύνης της Ένωσης λόγω νόμιμης πράξεως, με το σκεπτικό ότι η ζημία που προβάλλει η ενάγουσα δεν έχει «εν πάση περιπτώσει» ασυνήθη και ειδικό χαρακτήρα. Επομένως, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι δεν συνιστά πλάνη περί το δίκαιο το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε εάν στοιχειοθετείται κατά νόμο ευθύνη άνευ πταίσματος της Ένωσης και απέρριψε «εν πάση περιπτώσει» την προβληθείσα επιχειρηματολογία με το σκεπτικό ότι δεν αποδείχθηκε ότι η προβαλλόμενη ζημία έχει ασυνήθη και ειδικό χαρακτήρα.

236 Κατά τη νομολογία, πάντως, η ζημία πρέπει να θεωρείται «ασυνήθης» όταν υπερβαίνει τα όρια των οικονομικών κινδύνων που είναι εγγενείς στις δραστηριότητες του οικείου κλάδου και «ειδική» όταν θίγει μια ειδική κατηγορία επιχειρήσεων κατά τρόπο δυσανάλογο σε σχέση με τις λοιπές επιχειρήσεις (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 20ής Φεβρουαρίου 2002, T-170/00, Förde-Reederei κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-515, σκέψη 56 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

237 Σε κάθε περίπτωση, εν προκειμένω, δεν πληρούται μιά από τις δύο αυτές προϋποθέσεις, οι οποίες πρέπει να συντρέχουν σωρευτικά: δεν αποδείχθηκε ο ασυνήθης χαρακτήρας της προβαλλόμενης ζημίας. Συγκεκριμένα, το γεγονός ότι οι κανόνες εμπιστευτικότητας θεσπίστηκαν με το άρθρο 10 του κανονισμού 2216/2004 και εν συνεχεία εφαρμόστηκαν από την Επιτροπή στην περίπτωση της ενάγουσας δεν συνιστά ασυνήθη κίνδυνο στον συγκεκριμένο κλάδο: ελλείψει τέτοιων κανόνων, δεν θα ήταν δυνατή η διασφάλιση του επιχειρηματικού απορρήτου και θα ετίθετο έτσι σε κίνδυνο και η ύπαρξη ακόμη της αγοράς των δικαιωμάτων εκπομπής.

238 Εξάλλου, επισημαίνεται επαλλήλως ότι, στον συγκεκριμένο κλάδο, δηλαδή στο κλάδο των επιχειρήσεων που είναι ενταγμένες στο κοινοτικό σύστημα εμπορίας δικαιωμάτων, η πρόσβαση στους λογαριασμούς γίνεται μέσω ανοιχτού στο διαδίκτυο συστήματος πληροφορικής. Μέσω του

εν λόγω ανοιχτού στο διαδίκτυο συστήματος πληροφορικής πραγματοποιούνται και οι συναλλαγές επί των δικαιωμάτων. Είναι, ωστόσο, γνωστό ότι ο τρόπος αυτός λειτουργίας παρουσιάζει τεχνικά απρόοπτα, ενίοτε σοβαρά. Η ζημία που αντιστοιχεί στην αξία των δικαιωμάτων που μεταφέρθηκαν ηλεκτρονικά, χωρίς εξουσιοδότηση της ενάγουσας, σε λογαριασμούς άλλων δικαιούχων δεν υπερβαίνει, εν πάση περιπτώσει, τους οικονομικούς ή τεχνικούς κινδύνους που είναι εγγενείς στις δραστηριότητες του συγκεκριμένου κλάδου.

239 Κατά συνέπεια, το αίτημα περί καταλογισμού ευθύνης άνευ πταίσματος κρίνεται, σε κάθε περίπτωση, απορριπτέο.

240 Επομένως, η αγωγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

241 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

242 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η ενάγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αγωγή.

2) Η Holcim (Romania) SA φέρει, εκτός των δικαστικών εξόδων της, και τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Γρατσίας Kancheva Wetter

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 18 Σεπτεμβρίου 2014.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς

I – Οι δεσμεύσεις που απορρέουν από το Πρωτόκολλο του Κυότο 2

II – Η νομοθεσία που τέθηκε σε ισχύ στην Ένωση, προς εφαρμογή του Πρωτοκόλλου του Κυότο 3

A — Τα δικαιώματα εκπομπής αερίων θερμοκηπίου που έχουν συσταθεί από τη νομοθεσία της Ένωσης 3

B — Εκχώρηση και επιστροφή των δικαιωμάτων 4

Γ — Τρόπος λειτουργίας του συστήματος εμπορίας δικαιωμάτων 4

III – Τα πραγματικά περιστατικά προ της ασκήσεως της αγωγής 5

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων 9

Επί των προκαταρκτικών ζητημάτων πριν την επί της ουσίας εξέταση της υποθέσεως 11

I – Επί της τηρήσεως του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας 11

A — Η συμπεριφορά που προσάπτεται στην Ένωση 12

B — Η προβαλλόμενη ζημία 12

Γ — Η αιτιώδης συνάφεια 13

II – Επί των συνεπειών της ασκήσεως, ενώπιον των ρουμανικών δικαστηρίων, αγωγής η οποία έχει ως αίτημα την αποκατάσταση της ίδιας ζημίας με αυτή που προβάλλεται στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, αλλά στρέφεται κατά των ρουμανικών αρχών 16 13

A — Συνέπειες της ασκήσεως αγωγής αποζημιώσεως ενώπιον ρουμανικού δικαστηρίου ως προς το παραδεκτό της αγωγής 13

B — Συνέπειες της ασκήσεως της αγωγής αποζημιώσεως ενώπιον ρουμανικού δικαστηρίου επί της εξετάσεως του βασίμου της υπό κρίση αγωγής 14

Επί της ουσίας 15

I – Επί της ευθύνης λόγω πταίσματος 15

A — Πρώτη προσαπτόμενη συμπεριφορά, η οποία συνίσταται στην άρνηση γνωστοποιήσεως του τόπου καταχωρίσεως των δικαιωμάτων που φέρονται να έχουν κλαπεί στις 16 Νοεμβρίου 2010 16

1. Υποστατό της πρώτης προσαπτόμενης συμπεριφοράς 16

2. Νομιμότητα της πρώτης προσαπτόμενης συμπεριφοράς 17

α) Πρώτος ισχυρισμός, σχετικά με παράβαση του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2216/2004 17

Επιχειρήματα της ενάγουσας 17

Επί του βασίμου των επιχειρημάτων της ενάγουσας 18

– Διατάξεις του άρθρου 10 του κανονισμού 2216/2004 οι οποίες ήταν σε ισχύ κατά τον χρόνο των προσαπτόμενων στην Επιτροπή πραγματικών περιστατικών 18

– Ερμηνεία του άρθρου 10 του κανονισμού 2216/2004 19

– Εφαρμογή στην υπό κρίση περίπτωση 21

β) Δεύτερος ισχυρισμός, σχετικά με μη τήρηση υποχρεώσεων που απορρέουν από το Πρωτόκολλο του Κυότο 23

Επιχειρήματα των διαδίκων 23

Επί του βασίμου του ισχυρισμού 24

– Πρώτος λόγος 24

– Δεύτερος λόγος 25

γ) Τρίτος ισχυρισμός, σχετικά με παράβαση των άρθρων 19 και 20 της οδηγίας 2003/87 26

Επιχειρήματα της ενάγουσας 27

Επί του βασίμου της επιχειρηματολογίας της ενάγουσας 28

δ) Τέταρτος ισχυρισμός, σχετικά με προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας 29

Επιχειρήματα της ενάγουσας 29

Επί του βασίμου των επιχειρημάτων της ενάγουσας 29

ε) Πέμπτος ισχυρισμός, σχετικά με παραβίαση της αρχής της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας 30

στ) Έκτος ισχυρισμός, σχετικά με παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου 31

ζ) Έβδομος ισχυρισμός, σχετικά με παράβαση του άρθρου 2 της οδηγίας 91/308 31

Β — Δεύτερη προσαπτόμενη συμπεριφορά, η οποία συνίσταται στην άρνηση απαγορεύσεως κάθε συναλλαγής επί των δικαιωμάτων που φέρονται να έχουν κλαπεί στις 16 Νοεμβρίου 2010 33

1. Υποστατό της δεύτερης προσαπτόμενης συμπεριφοράς 33

2. Νομιμότητα της δεύτερης προσαπτόμενης συμπεριφοράς 33

α) Πρώτος ισχυρισμός, σχετικά με παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως 34

β) Δεύτερος ισχυρισμός, σχετικά, κατ' ουσίαν, με παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου 35

γ) Τρίτος ισχυρισμός, σχετικά με παράβαση του άρθρου 20 της οδηγίας 2003/87 35

δ) Τέταρτος ισχυρισμός, σχετικά με παραβίαση της αρχής της ισότητας 36

ε) Πέμπτος ισχυρισμός, σχετικά με προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προστασίας 37

II – Επί της ευθύνης άνευ πταίσματος 38

A — Επιχειρήματα της ενάγουσας 38

B — Επί του βασίμου των επιχειρημάτων της ενάγουσας 39

Επί των δικαστικών εξόδων 40

[i] Στη σκέψη 235 του παρόντος κειμένου έγινε τροποποίηση γλωσσικής φύσεως μετά την αρχική ανάρτησή του στην ψηφιακή Συλλογή της Νομολογίας.